

บทนำ

“ถ้าเข้าใจแล้ว หม่อมแม่ก็เลิกคิดมากสักทีเถอะครับ ผมจะเป็นคนจัดการเรื่องนี้เอง แล้วก็ไม่ต้องแอบร้องไห้แล้วนะครับ...ผมขอร้อง”

“ขอโทษนะชาย ลูกไม่ควรมีแม่ที่ไม่ได้เรื่องแบบแม่เลย...” คนปลายสายพูดด้วยน้ำเสียงสิ้นส่าอื่น กับประโยคซ้ำๆ ที่หล่อนเฝ้าวนพูดพร่ำนั้บตั้งแต่เกิดเรื่องจนถึงตอนนี้ ก่อนจะวางสายไป

‘หม่อมราชวงศ์ปราบดา พยุหะมนตรี’ ผ่อนลมหายใจออกมาซ้าๆ บรรเทาความหนักอึ้ง ยอมรับ...ว่าเขายังตั้งตัวไม่ติด กับ ‘หน้าที่’ ที่ได้รับมาอย่างกะทันหันนี้

จริงๆ คงต้องบอกว่าปราบดาไม่คิดว่าตนเองจะได้รับมันด้วยซ้ำ ภายนอกใครๆ อาจจะมีมองว่าหนุ่มน้อยโชคิที่ได้ครอบครองทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของ ‘พยุหะมนตรี’ ทั้งๆ ที่ไม่เคยได้รับการยอมรับ แต่ภายในมันกลับไม่มีสิ่งใดใกล้เคียงกับคำว่าโชคิเลยสำหรับเขา ทุกอย่างที่ได้รับมอมมาไม่ใช่ความยิ่งใหญ่ หรือความมั่งคั่งร่ำรวย แต่คือ ‘ปัญหาสะสม’ ที่หนักหนาเกินกว่าเด็กวัยสิบแปดปีจะสามารถแบกรับเอาไว้ได้...

คุณลุง 'อรรถ ชลากรกุล' จึงเป็นตัวเลือกเพียงหนึ่งเดียวที่จะสามารถโอบประคอง 'พยุหะมนตรี' ให้ผ่านพ้นวิกฤตินี้ไปได้ก่อน ในระหว่างที่ปราบดาวยังไม่มีกำลังความสามารถมากพอ เขาจึงเดินทางดั้นด้นมาเชียงใหม่เพื่อขอรับรองให้ท่าน ซึ่งมีฐานะเป็นทั้งพระญาติห่างๆ และพระสหายรักของหม่อมเจ้าชัชวาล พระบิดาผู้สิ้นชีพิตักษัย^๑ ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ ตามข้อเสนอแนะของหม่อมชื่นจิตผู้เป็นย่า เพื่อแลกเปลี่ยนกับความสุจริตของมารดา

เมื่อเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าทางกงชาวยาวตามเดิมแล้ว หม่อมราชวงศ์หนุ่มก็หันมาทอดสายตามองทัศนียภาพท่ามกลางแสงแดดจ้า ตัดกับอากาศหนาวเย็นในเดือนธันวาคมเบื้องหน้า

วันนี้อากาศดีเหลือเกิน... ทั้งสดชื่นและสดใส ไม่มีหมอกให้เห็นหน้าตาอย่างตอนเช้า

ป่วยโหมงแล้ว... แต่ความหนาวเย็นกลับลดลงไปเพียงนิด เพราะแสงแดดอบอุ่นที่ไม่ได้ช่วยอะไรนัก จนคนที่หยุดยืนอยู่บนเนินเขาต้องกระชับผ้าพันคอเนื้อนุ่มสีน้ำเงินเข้มให้เข้าที่มากขึ้น ป้องกันไอเย็นจากสายลมที่พัดผ่านมาเป็นระลอก หยอกล้อต้นนางพญาเสือโคร่งเลียบสองข้างทางที่กำลังออกดอกสะพรั่ง ปลิดกลีบใบสีชมพูปลิวหล่นลงอาบพื้นดิน แชนหญ้ากับถนนลาดยางสีเข้มด้านล่างให้เกิดภาพน่าหลงใหล จนอยากจะหยุดพักสายตาสชื่นชมมันอยู่อย่างนี้ตราบนานเท่านาน

เสียดายเหลือเกิน เขาควรจะติดกล้องถ่ายรูปตัวโปรดมาด้วย เพื่อเก็บความทรงจำนี้ไว้ชื่นชมยามไกลบ้าน

แต่เขาไม่เพียงไม่มีกล้อง ยังมีเรื่องสำคัญที่ต้องทำให้แล้วเสร็จ เพื่อบรรลุป้าหมายในการเดินทางมาถึง 'คุ้มเรือนคำ' แห่งนี้

ถ้าทุกอย่างผ่านไปด้วยดี และผู้ที่เขาดั้นด้นมาขอความช่วยเหลือ

^๑ เป็นคำราชาศัพท์ หมายถึง ตาย ใช้แก่พระอนุวงศ์ชั้นหม่อมเจ้าเท่านั้น

ตกลงใจแบกรับภาระนี้ไว้แทนชั่วคราวจริง ปราบดาก็จะเดินทางกลับ และเตรียมตัวไปเรียนต่อต่างประเทศตามกำหนดเดิมในทันที

กรึ๊กรึ๊กรึ๊

เสียงประหลาดที่เคลื่อนไหวใกล้เข้ามาตามถนนทางลาดขึ้นเนิน เรียกให้ หม่อมราชวงศ์หนุ่มน้อยหลุดจากภวังค์หันกลับไปมอง แล้วก็ต้องเลิกคิ้วอย่างกังขากับภาพเด็กหญิงตัวเล็กบ๊อมอายุนานาไม่น่าจะเกินแปดขวบในชุดเอี๊ยมผ้านุ่มขาววาลีเขียวสด สวมทับเสื้อสเวตเตอร์ใหม่พรมสีชมพู กับผมทรงหน้าม้ามัดเกล้าสองข้าง บนรถจักรยานสามล้อคันเล็กที่มีวัสดุหุ้มเลียนแบบรถมอเตอร์ไซด์เวสป้าสีชมพูที่กำลังเคลื่อนขึ้นมา

เมื่อมองให้ดีจะเห็นว่ารถจักรยานคันเก่าของเธอมีรพ่วงที่ทำจากไม้สีอ่อนตีเป็นสี่เหลี่ยมติดล้อเกี่ยวไว้ด้วย...มันคงเป็นต้นเหตุของเสียงประหลาดที่เขาได้ยินจนถึงตอนนี้

“ตัวเป็นใครนะ” เสียงใสแจ้วฟังเอาเรื่องเอ่ยถาม พร้อมรถจักรยานที่หยุดลงประจันหน้ากับคนตัวสูงใหญ่เป็นยักษ์ปักหลั่นสำหรับเธอราวๆ สองเมตร ดวงตากกลมโตตวัดปลายเหมือนตากลวงมองจ้องคนแปลกหน้าหนึ่งด้วยความสงสัยปนไม่ไว้ใจ

หม่อมราชวงศ์หนุ่มน้อยยเลิกคิ้วขึ้นกับท่าทางแก่แดด ทำตัวเหมือนพวกเจ้าถิ่นจอมเอาเรื่องของเด็กหญิงตัวน้อยจนให้นึกขึ้น แต่ไม่เผยความรู้สึกนั้นออกมา เพราะมันอาจทำให้เธอโกรธ...

“แล้วน้องจะเป็นใคร” ในวินาทีนั้น ข้อสงสัยบางประการผุดขึ้นมาในหัวของคนถามกลับ ใบหน้าขาวคมจึงเผยรอยยิ้มเอ็นดูมากขึ้นอีก ‘หน้าตาแบบนี้ ต้องใช้แน่ๆ’

ที่ว่าแทนที่เด็กหญิงจะตอบคำถาม เธอกลับถีบเท้าปั่นจักรยานต่อมันไม่ใช่การปั่นจากไป แต่เป็นการปั่นตัววงรอบร่างสูงใหญ่ ขณะที่ดวงตากกลมโตยังคงเขม่นมองคนตัวโต ซึ่งเขาเองก็จ้องตอบเหมือนนวดใจ แม้จะยังยืนอยู่กับที่

ความรู้สึกมากมายหลากหลายล้นในหัวใจของหม่อมราชวงศ์หนุ่ม ทั้งเขินและขำจนบอกไม่ถูก...กับท่าทีของแม่หนู “ว่าไงครับ”

“บอกมาก่อนสิว่าตัวชื่ออะไร มาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

สาวน้อยคาดคั้นวางอำนาจ แต่มองแล้วน้ำเอ็นดูอย่างประหลาด ขณะที่ยังคงปั่นจักรยานวนรอบตัวเขาไม่หยุด

“พี่ชื่อ...ปราบดา”

“ปราบดา...”

เด็กน้อยทวน ก่อนจะพยักหน้าด้วยสีหน้าครุ่นคิดจริงจัง ทำให้คนถูกสอบสวนอมยิ้ม และให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่เจ้าถิ่น

“ที่มาอยู่ที่นี่ก็เพราะมาหาท่านอรรถนะ นัดเอาไว้”

เด็กหญิงฟังแล้วก็ปลี่ยนเลิกคิ้วข้างหนึ่งคล้ายไม่เชื่อถือเท่าไร “มาหาคุณปู่? จั้น...คุณลุงก็เป็นเพื่อนของคุณปู่ล่ะสิคะ”

คนถูกเรียกว่าลุงแทบสอ่ลกลมหายใจ เพราะสู้อุตส่าห์ลดฐานะตัวเองจาก ‘อา’ มาเป็น ‘พี่’ ตามความห่างของอายุที่ควรจะเป็น แต่เธอก็ยังเรียกเขาว่าลุงอีกเธอ

“เรียกอาหรือพี่ก็พอมัง”

คนตัวเล็กกว่าฟังดังนั้นแล้วก็ปลี่ยนถอนใจคล้ายรับไม่ได้ ดูเธอทำใจยากจนปราบดาอยากจะถอนใจตามเธอเหมือนกัน

“อืมๆ” สุดท้ายใบหน้าพริ้มเพราะก็พยักพยอดด้วยอาการไม่ได้คล้ายตามแต่อย่างใด มันเหมือนจำใจเสียมากกว่า

จริงๆ แล้วตอนนี้การถิบรรณรอบตัวเขาของเธอชักทำเขาเวียนศีรษะขึ้นมานิดๆ แต่ปราบดาไม่คิดจะบอกให้เธอหยุด เพราะอยากรู้ว่าสาวน้อยจะทำยังงต่อไป

“จั้นก็...ไปตีมาตีนะคะ” บอกเท่านั้นเด็กน้อยก็ตั้งท่าจะหักเลี้ยวจากไป เพราะหมดฐานะแล้ว

“ตะ...เตียวลี”

คนถูกรั้งหยุดเท้าที่กำลังจะออกแรงถีบ และหันมามองคล้ายถามว่า
'มีอะไรอีก'

"หนูคือ...หนูอินใช่ไหม"

คำถามของเขาส่งให้ใบหน้ากลมป้อมแสดงสีหน้าตื่นตกใจอย่างน่าขัน
"คุณลุงรู้จักอินด้วยหรือคะ"

สรรพนามแทนตัวเขายังคงเดิม แต่รู้สึกว่แม่หนูจะไว้วางใจเขามาก
ขึ้นด้วยการเพิ่มหางเสียงแสนน่ารัก ซึ่งเข้ากับเจ้าตัวมากกว่าคำพูดหัววนๆ
คล้ายเด็กผู้ชายเมื่อสักครู่

หม่อมราชวงศ์หนุ่มพยักหน้า จังหวะเดียวกับที่แม่หนูหยุดรถของ
เธอ เขายกมุมปากขึ้นยิ้มเมื่อคนตัวเล็กถอนหายใจออกมาเล็กน้อย บ่งบอก
ว่าเจ้าตัวเองก็คงเหนื่อยเหมือนกันกับการปั่นตีวงกลมโมโหเขาเมื่อครู่

ร่างน้อยลงจากจักรยานคู่ใจมายืนจังก้าตรงหน้าปราบดา หนุ่มน้อย
จึงยอบตัวลงนั่งยองๆ เพื่อให้มองเห็นกันได้ถนัดขึ้น

"ว่าไงคะ" ปราบดาถามด้วยหางเสียงน่ารัก หลังจากปล่อยให้คน
ตัวเล็กมองพิจารณาอยู่ดีใจหนึ่ง

"เป็นเพื่อนคุณปู่ แล้วยังบอกว่ารู้จักอิน นั่น...อินก็พอจะไว้วางใจคุณลุง
ได้ใช่ไหมคะ"

ดูสีหน้าแล้ว เด็กหญิงตัวน้อยๆ ไม่ได้ไว้วางใจเขาอย่างที่ปากพูด แต่ก็
ไม่เชิงกังขาปนระแวงระวังอย่างก่อนหน้า

"แน่นอนสิคะ อาเคยเห็นหนูอินตอนเป็นเด็กแบเบาะด้วยนะ" ในเมื่อ
เธอไม่ยอมเรียกว่าพี่ เขาก็ขอกลับไปใช้สรรพนามเดิม...ดีกว่าให้เธอเรียกว่า
ลุง ั้งๆ ที่เขาอายุน้อยกว่าพ่อและแม่ของเธอแค่แปดปี

เด็กหญิงทำหน้าที่พิลึก รวากับว่าสิ่งที่เขาพูดมันไม่จริงเอาเสียเลย
แต่...

"เรื่องนั้นก็ไม่รู้ว่าโมริแปลานะคะ เพราะตอนนั้นอินก็ยังเป็นเด็ก ไม่เห็น
จะจำคุณลุงได้เลย แต่ที่ช่างมันเถอะ...อินตัดสินใจแล้วค่ะ"

คำพูดแก้แค้นนั้นทำให้คนฟังหัวเราะเบาๆ กับคำว่า ‘ไม้’ ที่หลุดออกมาจากริมฝีปากจิ้มลิ้มสีชมพูสด เธอคงไปจำเอาคำพูดแบบนี้มาจากที่ไหนสักแห่งแน่นอน

“ตัดสินใจอะไรเธอคะ”

เด็กหญิงไม่ตอบ แต่หันกลับไปยังรถสามล้อ ยกเอากระเป๋าผ้าที่ดูเหมือนกระเป๋าใส่สัตว์เลี้ยงออกมาจากรถพ่วง ภาพเบื้องหลังนั้นเขาแน่ใจว่าเห็นอาการสั่นสะท้านน้อยๆ ของเจ้าตัว ก่อนที่เธอจะถอนหายใจและหันกลับมาปราบดาภิเษกกระเป๋าทรงกลองมาจากคนตัวเล็กอย่างงงๆ

“อะไร”

“น้องนะ”

“น้อง?”

อินทอรไม่ตอบ เธอยืนมองมันนิ่ง พานให้เขานิ่งตาม ก่อนจะถอนหายใจออกมาอีกครั้ง

“เป็นเด็กดี ว่าง่ายๆ นะ” มือป้อมตบบนกระเป๋าเบาๆ สองสามที ก่อนจะกลับไปขึ้นรถ ไม่หันมามองเขาหรือกระเป๋าเจ้าปัญหาอีก

“คุณลุงไม่ต้องขบใจหรอกค่ะ ยังไงอินก็ฝากดูแล...ชายน้อยด้วยนะค่ะ” สาวน้อยบอกลีขลุ่ยเกรียว ก่อนจะปั่นรถจักรยานลงเนินไป

“ตะ...เตี้ยว...” ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้น มองตามคนตัวเล็กที่จากไปโดยไม่มีคำรำลือ...แต่ฝากฝัง? จังหวะนั้นเองเขาก็ได้ยินเสียงคนวิ่งขึ้นเนินมาทางด้านหลัง พร้อมกับตะโกนไม่ได้ศัพท์เป็นภาษาถิ่นเหนือ

“คุณหนูอินเจ้า คุณหนูอิน หายไปไหนหมดแล้ว คุณหนู อะ...อ้าว คุณชายปราบดา”

สตรีวัยกลางคนที่ปราบดาจำได้ว่าหล่อหน้าชื่อ ‘งามตา’ วิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้าพร้อมกับหอบหายใจ

“ตามหาหนูอินอยู่หรือครับ”

“จะ...เจ้า คุณชายเห็นกำเจ้า”

หนุ่มน้อยพยักหน้าอย่างมีนัย “เพิ่งปั่นจักรยานลงเนินไปทางเรือนใหญ่ นะครับ”

ฟังดังนั้นแล้วคนที่ตามหาคุณหนูน้อยแห่งคุ่มเรือนคำมาตั้งแต่สายก็แทบจะทรุดลงกองกับพื้นด้วยความโล่งใจ “อើ...ก็อย่าโล่งใจหน่อย ผ่อเต๊อะ จู๊หื้อน้ำโดยหาไปถึงรีส์ออร์ทูนิน ซนแต่ๆ ละอ่อนอะหยังก่าฮู้” จากนั้นพี่เลี้ยงสาวใหญ่ที่บ่นเป็นภาษาถิ่นยี่ดยาวก็เพิ่งรู้ตัวว่าทำมารยาทไม่ดีต่ออีกฝ่ายที่ฟังไม่เข้าใจ จึงรีบกล่าวขอโทษและเอ่ยถาม “เอ่อ...คุณชายมาหาเจ้าสัวไซ้ใหม่คะ งั้นเชิญที่เรือนใหญ่เลยคะ ท่านบอกเอาไว้ตั้งแต่ตอนสายว่า คุณชายจะเข้ามาพบ ว่าแต่ทำไมคุณชายเดินมาละคะ เห็นว่าทางเรือนใหญ่ให้รถไปรอรับที่รีส์ออร์ทูนินคะ หรือว่าคลาดกัน”

“เอ่อ...”

ตอนนั้นเองที่งามตาเพิ่งสังเกตเห็นกระเป๋าทรงกล่องในอ้อมแขนของหม่อมราชวงศ์หนุ่ม

“อ้าว นี่มัน...กรงชายน้อยนี่คะ มาอยู่กับคุณชายไ้ไ้ยังงั้ หรือว่า... คุณหนูอินยักชายน้อยให้คุณชายคะ”

ปราบดาไม่ตอบ เพราะอยู่ในอาการกลืนไม่เข้าคายไม่ออก และยังคงสงสัยว่า ‘ชายน้อย’ ที่ว่านี่คือตัวอะไร หากเป็นสัตว์เลี้ยงจริงๆ เขาก็ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่ามันยังมีชีวิตอยู่รึเปล่า เพราะมันนิ่งและไม่ส่งเสียงร้องเลยแม้แต่นิด

“โอ้ แม่คุณ...นี่คงไปแอบร้องไห้แน่ๆ เลย” งามตารำพึงรำพันอย่างสงสาร ก่อนจะไขข้อสงสัย “ก็คุณท่านแสงหล้านะลึคะแพ้ซนสัตว์ จริงๆ ท่านไม่ได้ว่าอะไรนะคะที่คุณหนูจะเลี้ยงแมว แต่คุณหนูคงเห็นแก่คุณย่าเลยบอกว่าจะเอาไปยกให้คนอื่น ทั้งๆ ที่รีบร้ออยู่ตั้งนานกว่าคุณแม่จะยอมใจอ่อนหามาให้ นี่ก็เที่ยวตามหาเจ้าของใหม่ให้แมวตั้งแต่เมื่อวาน...สุดท้ายก็มายกให้คุณชายนี่เอง”

๑

เก้าโมงแห่งความยุ่งยาก

“ม้าว...”

เสียงร้องเกียดจรั้นที่หึ่งโชนเสียงใหญ่และเนือยสมกับขนาดลำตัวรวมถึงใบหน้าฟูๆ ของมัน ทำให้เจ้านายหนุ่มยกมุกปากขึ้นยิ้มบางๆ ด้วยสีหน้าผ่อนคลายลง

“ถ้าชี้เกียดขนาดนั้นไม่ต้องร้องก็ได้มั้ง... ไอ้เฒ่า”

เขามักจะเรียกมันเช่นนั้นมากกว่าชื่อเล่นที่ติดตัวมาจากเจ้านายเดิม หม่อมราชวงศ์ปราบดา พยุหะมนตรี ในวัยยี่สิบเก้าปี ปิดแฟ้มเอกสารเพิ่มสุดท้ายจากจำนวนสิบแฟ้มลง และนำไปวางรวมกับแฟ้มอื่นๆ ที่เรียงเป็นตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานไม้เนื้อแข็งขนาดใหญ่ โดยมีแมวสีขาวลายเทาเจดน้ำตาลตัวอ้วนพีกำลังนอนเกยใบหน้ากลมป้านอุดมชนของมันต่างหมอน

เขาเสียบปากกาตามโลหะสี่อะลูมิเนียมด่างลงบนเบ้น ก่อนจะขยับโยกศิระะได้รูปเพื่อคลายความตึงเครียดจากงานที่คร่ำเคร่งมาตั้งแต่เช้า

งาน...เป็นภาระรับผิดชอบที่เขาไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ แม้แต่วันหยุดสุดสัปดาห์เช่นนี้

จ๊อก!...

เสียงห้องร้องครวญครางอย่างน่าเกลียดนั้นดังมาจากสิ่งมีชีวิตรูปร่างอวบอ้วนที่ยังไม่ยอมขยับตัว แต่เขารู้ว่ามันไม่ได้หลับ เพราะเห็นอยู่ว่าดวงตาสีเหลืองอำพันหรือปรีอของมันเหลือบมองเขานิ่ง คล้ายส่งกระแเสจิต

“หิวอีกแล้วเหอวะ” ทั้งๆ ที่มันเพิ่งกินไปเมื่อสองชั่วโมงก่อน และจากนั้นก็ไม่ได้ขยับเขยื้อนเลยแม้แต่นิด

“สักวันไขมันคงได้จุกคอตาย” ชายหนุ่มบ่นพลางส่ายหน้า หันไปกดปุ่มสีแดงบนแป้นโทรศัพท์ที่ตั้งโต๊ะและกรอกเสียงลงไป “ตั้งโต๊ะกลางวัน แล้วก็...ขอบรอกโคลีตี้มให้เอ้อเภาด้วย”

“คะคุณชาย”

เมื่อปลายสายตอบรับ นิ้วเรียวยาวก็ผลจากปุ่มเป็นการตัดสาย และมาเคาะลงที่โต๊ะระลัดตัวเลี้ยง ซึ่งแทบไม่เหลือคราบของความเป็นแมว มันสู่วุ่นพ่นลมหายใจออกมาอย่างหน้ายๆ หลังจากค้อนเขาด้วยตาหรือคู้เดิม

“แกก็หัดขยับตัวให้มากกว่านี้หน่อยสิวะ ถ้าพอมลงกว่านี้ จะได้กินปลากินเนื้อบ้าง” เขารู้ว่ามันแก่แล้ว แต่ที่กำลังพูดอยู่นี้ก็เพราะมันมีนิสัยเสียอย่างหนึ่งคือขี้เกียจตัวเป็นขน กินจุ และเอาแต่นอน ไม่นอนหลับก็นอนนิ่งๆ ขยับแค่เวลาย้ายที่ ถึงมันจะขี้ประจบขี้ยิ้มที่เขายู่วาง แต่อัตราการเคลื่อนไหวกลับน้อยลงอย่างน่าอัศจรรย์ใจ

แรกๆ เขาคิดว่ามันป่วย แต่พอพาไปให้หมอดูอาการก็พบว่ามันปกติดี แถมยังแข็งแรงมากจนมีอายุยืนยาวมาถึงปีที่สิบเอ็ดแล้วในตอนนี้อย่างที่อยู่ที่อยู่ในสภาพแมวอ้วนหนุ่ที่พร้อมจะไหลตายได้ทุกเมื่อ

เหตุผลและเหตุการณ์ที่ทำให้เขาได้ตัวมันมาว่าแปลกแล้ว...แต่ตัวมันเองต่างหากที่แปลกมากกว่า

ความจริงในข้อนี้ทำให้ชายหนุ่มนึกย้อนไปถึง ‘เจ้าของเดิม’ กับภาพความทรงจำที่นึกถึงที่ไรก็พลอยทำให้เขายิ้มได้เสมอ... ‘อินทอร’

“ตอนนี้นายเก่าแก่คงจะ...เลิกเป็นเด็กแว้นแล้วละมัง”

เสียงเครื่องยนต์เวสป้า ๑๒๔ ซีซี ๔ จังหวะที่ดังใกล้เข้ามาจากทางด้านหลัง ทำให้เจ้าสัวอรรถวัยเจ็ดสิบสองปีหันกลับไปมอง พร้อมลางสังหรณ์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ยกหูโทรศัพท์สายเมื่อสักครู่ และก็พบว่ามันเป็นอย่างที่ท่านคาดการณเอาไว้ไม่มีผิด

“เอาอีกแล้ววีเจ้าอิน ครึ่งก่อนรถล้มมายังไม่เซ็ดอะนะ!”

“โธ่...คุณปู่ขา นั้นมันตั้งสองเดือนมาแล้วนะคะ แล้วตอนนั้นก็แค่ถลอกนิดเดียวเอง” สาวน้อยผู้ถูกดูทัณฑ์ที่แล่นรถมาถึงทำหน้ามุ่มๆ ก่อนจะหักเข้าจอดข้างทางซึ่งมีร่มไม้บังอยู่ เบื้องหน้าของเธอคือรถยนต์เอสยูวีสีดำนสนิทของผู้เป็นปู่ จอดเปิดกระจังโปร่งให้คนรถและช่างซ่อมตรวจดูอาการ

“ที่นิตเดี่ยวนะ มันเป็นเพราะไซค์ดีต่างหาก”

ผู้สูงวัยกว่าสายหน้าระอา แต่หลานสาวกลับยิ้มประจบ

“อย่าพูดเหมือนมันเป็นความผิดร้ายแรงแบบนี้ล่ะคะ คนเรามันก็ต้องมีวันที่พลาดกันบ้าง อย่างที่คุณปู่เคยบอกไง เราต้องข้ามผ่านมันไป อย่าไปยึดติดกับความผิดพลาดหรืออดีต”

ฟังวาทะไหลลื่นหาเหตุผลของหลานสาวแล้ว เจ้าสัวก็ปลันถอนหายใจออกมา ไปหน้าเคร่งเครียดของท่านกลับมีรอยยิ้มเอ็นดูเจืออยู่ “ก็นั่นละ ผิดพลาดแล้วก็ให้จำ เพื่อที่จะได้ไม่ผิดซ้ำ หรือหาทางเลี่ยงไม่ให้เกิดขึ้น เรานะโตเป็นสาวแล้วนะอินทุอร เลิกสักที่ได้ใหม่กับไอ้มอเตอร์ไซค์นี่ หรือต้องให้ปู่เอาไปขายทิ้ง?”

เจ้าขอรถที่กำลังจะถูกขายหน้าตื่น ก่อนจะจ้อยลงพร้อมยิ้มประจบเมื่อเห็นสายตาจริงจังของท่าน ถอดหมวกกันน็อกสีครีมเช่นเดียวกับสิริธ ออก ทำให้ผมทรงหางม้าของเธอยุ่งนิดหน่อย แต่สาวน้อยไม่ได้นำพา พอลงจากรถได้ก็รีบเข้าไปสวมกอดเอาหน้าลงพุงพลุ้ยของผู้เป็นปู่อย่างออต่ออ่อน

“คุณปู่ไม่ทำร้ายจิตใจอินขนาดนั้นหรอกค่ะ อินรู้...คุณปู่รักอินจะตาย”

นายใหญ่แห่งคัมภีร์รถนำสายหน้าอ่อนใจอีกคำรบ สำหรับหลานสาว

ผู้เป็นแก้วตาแล้ว ไม่ว่าจะยังไงท่านก็ใจอ่อนให้ได้เสมอ ทั้งๆ ที่เป็นคนเข้มงวด ดุดันในสายตาผู้อื่นและบริวารนับร้อยชีวิตภายในคຸ້ม “เอาเถอะ ต่อกไปก็เพลาๆ บ้างละ เข้าใจไหม”

“คำ...”

“แล้วนี่ไปเที่ยวเล่นที่ไหนมา เมื่อเข้าบอกปุ้บว่าจะอยู่ช่วยแม่ทำขนมเตรียมใส่บาตรให้ย่าพรุ่งนี้ไม่ใช่หรือ”

พรุ่งนี้เป็นวันครบรอบการจากไปห้าปีของ ‘แสงหล้า’ ภรรยาเอกของเจ้าสัว และย่าของอินทอร

“อินเผล่าหนีเที่ยวจะคะ อินอาสาแม่มารับคุณปู่ต่างหาก”

คำตอบที่แก้ตัวของหลานสาวทำเอาเจ้าสัวที่พอจะเดาเรื่องได้อยู่แล้ว แสร้งถอนใจออกมาอีกครั้ง

“ว่าแต่...รถเป็นยังไงคะ ดูท่าต้องส่งคุณย้ะละมั้งนี่ ครั้งที่แล้วก็ทีหนึ่ง” สาวน้อยเหลือบไปมองรถสีดำคันโต จะว่ามันเก่าก็ไม่ใช่ เพราะรถยนต์คันนี้เพิ่งถูกใช้งานมาได้แค่สองปีเท่านั้น ก่อนหน้านี้ที่เรือนใหญ่ได้รับโทรศัพท์จากเจ้าสัวอรรถว่าให้ส่งรถมารับที่สวนลั่นจี่ซึ่งอยู่ห่างจากเรือนใหญ่เพียงสองกิโลเมตร เพราะรถของท่านเกิดเสีระหว่างเดินทางกลับอินทอรจึงขันอาสา ท่ามกลางเสียงห้ามปรามของผู้ใหญ่ในบ้าน แต่ก็นั่นละ... ไม่มีใครขัดขวางคุณหนูน้อยแห่งคຸ້มได้จริงๆ ทหรอก

“แล้วไอ้ที่มันไปไหน ปู่บอกให้มันเอารถมารับไม่ใช่หรือ”

‘ทึ่ง’ คือลูกชายของ ‘เจิม’ คนรถและผู้ติดตามของเจ้าสัวอรรถ ซึ่งยามนี้กำลังช่วยช่างซ่อมวิเคราะห์อาการรถเจ้าปัญญาอยู่ด้านหน้า

“พี่ที่ไปขับรถรับแขกมาจากสนามบินแทนคนรถที่ลานานไปโงะคะ อินเลยมาแทน”

‘คຸ້มเรือนคำ’ มีพื้นที่กว้างใหญ่เกือบห้าพันไร่ในอำเภอแม่อริม จังหวัดเชียงใหม่ พื้นที่ทั้งหมดนั้นประกอบไปด้วยใจกลางซึ่งเป็นเรือนใหญ่ที่พักของเจ้าของบ้าน ส่วนหน้าเปิดเป็นกิจการรีสอร์ท ที่มีสถาปัตยกรรมในสไตล์

โคโลเนียลล่านาอิงธรรมชาติ และส่วนหลังเป็นส่วนของการทำไร่ ทั้งนาข้าว สวนผัก สวนผลไม้ และไร่นา นอกจากนี้ตระกูล ‘ซลากรกุล’ ยังมีกิจการอื่นอีกมากมาย ทั้งในนามของหุ้นส่วนและเป็นเจ้าของอย่างเป็นทางการ ดังนั้นจึงไม่แปลกที่เจ้าสัวอรรถจะมีฐานะร่ำรวยที่สุดในจังหวัดเชียงใหม่ และติดอันดับต้นๆ ของประเทศ

“แล้วคนอื่นๆ ละ?”

สาวน้อยหริตาลงมองปู้ที่เห็นได้ชัดว่าไม่เชื่อใจหลานสาวคนนั้นแม้แต่น้อย คงเพราะท่านรู้ดีกว่าใครว่าถึงอินทอรจะชอบขี่รถมอเตอร์ไซด์ แต่เธอก็ไม่เคยขี่คล่องเสียที แถมยังมีวิธีการขับขี่แสนน่าหวาดเสียวจนไม่มีใครกล้าซ้อน

“จะให้คุณอื่นมาทำไม ก็อินทรวุ่นนี่คะ บิ่งรถแป็บเดียว”

ผู้เป็นปู้มองหลานสาวหนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจ “จ้ะเจ้าจะไปไหนก็ไปเถอะเต๋ยวปู้เดินกลับ”

“คุณปู้!” สาวน้อยหน้าอ ผลิตออกมาจากอ้อมกอดของปู้และเดินไปขึ้นรถ

ฝ่ายเจ้าสัวชราเห็นดังนั้นก็เกือบจะถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอกว่าคงรอดตัวแล้ว ทว่า...

“ขึ้นมาเถอะคะ! อินไม่ยอมให้คุณปู้ขึ้นตากแดดร้อนๆ อยู่ตรงนี้ หรือเดินกลับเด็ดขาด เร็วๆ สิคะ” น้ำเสียงเรียบขาดนั้นส่งมาพร้อมกับมือน้อยๆ ที่ตบลงบนเกาะหลัง นี่ถ้าไม่ติดว่าเธอขี้อายมันดีไม่เป็น ปานนี้คงได้ขับมาให้ผู้เป็นปู้ได้นั่งอย่างสะดวกสบายกว่านี้แล้ว หรือว่าเธอควรจะหัดสักทีดีนะ

และแล้วเรื่องก็เป็นอย่างคาด เจ้าสัวไม่อาจขจัดใจหลานสาว การเดินทางสู่เรือนใหญ่ที่ต้องลงทางลาดจากเนินเขาจึงเต็มไปด้วยเสียงเอ็ดของเจ้าสัวเคล้าด้วยเสียงหัวเราะสดใสของคนต้นเหตุ

“เบาๆ หน่อยเจ้าอิน เปรกนะอย่าปล่อยเสียงนะ!”

สาวน้อยหัวเราะ ขณะที่แขนงรับลมที่ปะทะหน้าพร้อมไปกับลิ้น

ข้าวแตกใบซึ่งโรยมาตามสายลม “อากาศดีขนาดนี้คุณปู่อย่าอารมณ์เสีย ลีคะ นั่นๆ ดูลีคะ ดอกกุณบานเต็มต้นเลย” อินทอรซึ่งไปยังต้นไม้ใหญ่ที่มี ดอกไม้สีเหลืองสว่างเล็กๆ ห้อยเป็นพวงระย้าสวยงามเต็มต้น เทบมิดใบสีเขียว ที่ถูกกลืนอยู่ บางดอกก็โรยตัวร่วงปลิวลงตามลมคล้ายกับปรอยฝนสีเหลือง แล่นน่ารัก...

“อย่าปล่อยมือจากแฮนดร์ถ!”

คนถูกดูยั้งหัวเราะเสียงดังขึ้นอีก จนปู่ที่ทำหน้าเคร่งตลอดเวลาอด อ่อนใจไม่ได้ คนทั้งโลกกลัวท่าน เว้นเสียแต่อินทอรเท่านั้นที่ทำอย่างกับว่า ปู่เป็นเพื่อนเล่น

“เรานี่มันจริงๆ ไม่รู้ไปเอานิสัยแบบนี้มาจากใคร” เจ้าสัวบ่นพลาง อ่อนใจ เดิมหน้าท่านตั้งใจจะพุ่มพักให้อินทอรเป็นเด็กสาวผู้หมดจดเพียงพร้อม แต่เผลอกลายมาเป็นแก่นแก้วแบบนี้ได้ก็ไม่รู้

ท่านรู้ว่าถ้าพิมพ้อรแม่ของอินทอรมาได้ยินเข้า ก็คงจะตอบกลับ เหมือนที่เคยพูดไว้ว่า ‘เพราะคุณพ่อมันแหละค่ะ ใครๆ ถึงได้กำราบยายอิน ไม่ได้’ ซึ่งมันก็จริง

“ถึงอินจะไม่ค่อยเรียบร้อยเท่าไร แต่อินก็เป็นเด็กดีนะคะ คุณปู่ไม่ ดีใจเธอ”

เรื่องนี้ท่านไม่เถียง เพราะถึงอินทอรจะไม่ค่อยเรียบร้อยและเอาแต่ใจในบางครั้ง แต่ก็ยังเป็นเด็กมีเหตุผล ว่าอะไรก็ค่อนข้างฟัง ถึงจะเถียงไว้ก่อน ในตอนแรก แต่ถ้าเป็นเรื่องไม่เหลือบ่ากว่าแรงก็ยอมทำตามอย่างง่ายๆ เว้น เรื่องนิสัยแสนซนที่แกล้งงี้ก็ไม่หาย จึงต้องยอมรับกันไป

“แล้วเรื่องเรียนนะ เจ้าตัดสินใจดีแล้วใช่ไหม”

“แน่ลีคะ ค่ะเนนแอดมิชชันก็ส่งไปแล้ว และอินก็มั่นใจด้วยว่าต้อง ติดแน่ๆ” แม้ว่าคณะอักษรศาสตร์ สาขาวรรณกรรมในมหาวิทยาลัยรัฐที่ เธอเลือกจะใช้คะแนนสอบค่อนข้างสูง แต่อินทอรก็มีความหวังว่าเธอจะมีชื่อ สอบติดหนึ่งในนั้นที่กำลังจะประกาศผลออกมาในไม่ช้านี้...

“แล้วแน่ใจหรือ เรื่องคณะที่เลือกนะ เจ้าไม่คิดเปลี่ยนใจมาเรียนบริหารแน่แล้วใช่ไหม”

สาวน้อยรู้สึกผิดนิดๆ กับความเอาแต่ใจของตนเรื่องการเรียนในระดับปริญญาตรี ซึ่งนั่นคือการบอกกลางๆ ว่าเธอไม่มีเจตจำนงจะช่วยบริหารธุรกิจทางบ้านอย่างเต็มตัวดังที่ท่านหวัง “คุณปู่อนอินรีเปลาละ ที่อื่นเลือกเรียนสายนี้”

“ไม่หรอก ปู่แค่อยากจะถามให้แน่ใจ ถ้าเจ้ารักเจ้าชอบทางนี้ก็เลือกไปเถอะ ปู่ไม่ว่า ขอแค่เจ้ามีความสุขและตั้งใจทำให้ดีที่สุดก็พอ ส่วนเรื่องกิจการบ้านเราปู่ยังไหว หรือไม่...ปู่ก็มีคนที่ไว้ใจจะมาช่วยเจ้าดูแลอยู่แล้ว”

คำตอบนั้นทำให้สาวน้อยโล่งอก ไบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราะเผยยิ้มกระฉ่าง “อินรักคุณปู่ที่สุดเลย!” ในความเข้าใจนั้น...อินทอรคิดว่าคนที่ปู่ไว้ใจคงหมายถึงพิมพ์อรรณมารดาของตน หรือไม่ก็ ‘เพ็ญรัต’ คุณอาสาวซึ่งเกิดจากภรรยาของปู่ ที่เรียนจบคณะบริหารธุรกิจจากมหาวิทยาลัยชื่อดังด้วยเกียรตินิยมอันดับสอง และขึ้นนั่งตำแหน่งผู้บริหารคนหนึ่ง在公司

หลังจากนั้นการเดินทางก็เต็มไปด้วยเสียงเจื้อยแจ้วของอินทอร ที่เอ่ยถึงความหวังและความฝันของเธอเรื่องการเรียนในรั้วมหาวิทยาลัยที่กำลังจะมาถึง ทำให้ไม่รู้เลยว่าตลอดระยะทางที่เหลือนั้น เจ้าสัวอรรณของเธอเองก็ได้ปล่อยความคิดไปยังอนาคตที่กำลังจะมาถึงเช่นเดียวกัน

เจ้าสัวอรรณไม่อาจแน่ใจเลยว่าหากอินทอรล่วงรู้ถึงแผน หรือสิ่งที่ท่านตั้งใจจะจัดการกับชีวิตเธอ หลานสาวสุดที่รักจะยินยอมรับฟังเหตุผลและทำตามโดยง่าย หรือจะลุกขึ้นมาคัดค้านหัวชนฝาชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนกันแน่

ท่านคงได้แต่หวัง...ว่าเมื่อถึงวันนั้นเธอจะเข้าใจในความหวังดีที่ท่านมีให้

หม่อมราชวงศ์ปราบดาวงเจ้าแม่อ้วนที่อุ้มออกมาจากห้องทำงานไว้บนพื้นพรมในมุมหนึ่งของห้องอาหาร ซึ่งปูเอาไว้เป็นอย่างดีสำหรับมันโดยเฉพาะ บนนั้นมีชามบรอกโคลีสับหยาบ และชามใส่น้ำขนาดเดียวกันวางเตรียมไว้

เจ้าแมวมอบอยู่ในตำแหน่งเตรียมพร้อม มันลดจุมูกลงสูดดมอาหารในชามกระเบื้อง ก่อนจะถอนหายใจออกมาอย่างผิดหวัง เมื่อพบว่าอาหารในชามนั้นเป็นสิ่งที่มันเริ่มคุ้นเคยมากขึ้นในช่วงนี้...แน่ละว่ามันเบื่อและไม่ชอบใจ แต่...ก็ยอมกินเข้าไปอยู่ดี

ปราบดาทยกมูกปากขึ้นยิ้มกับภาพสัตว์เลี้ยง ก่อนจะเดินอ้อมไปนั่งลงบนเก้าอี้หัวโต๊ะอาหารสเตลวิคตอเรียขนาดสิบสองที่นั่งกลางห้องอาหาร สีเหลืองนวลตัดด้วยไม้สีเข้ม ทิวห้องสว่างด้วยแสงแดดยามสายที่สะท้อนผ่านม่านกรองแสงเข้ามา

จากจุดที่นั่งอยู่ เขาสามารถมองผ่านม่านหน้าต่างไปยังสระบัวหลวงในสวนซึ่งมีศาลาริมน้ำยื่นออกไป ดูร่มรื่น ให้ความรู้สึกสงบจนแทบไม่น่าเชื่อว่าที่นี้เป็นพื้นที่หนึ่งในเขตพระนครของกรุงเทพฯ ทุกอย่างรอบตัวเขาล้วนงดงาม หรรษา และมีระเบียบยิ่ง สมฐานะอดีตวังอันเป็นที่ประทับของเจ้านายชั้นสูงมาก่อน

ว่านั่นหมายถึงความเงียบเหงาหดหู่อย่างบอกไม่ถูกที่เข้ามาโอบล้อมทุกๆ ชีวิตภายในรั้ว 'วังพยุหะมนตรี' เอาไว้อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง ทั้งๆ ที่ที่นี่มีคนพักอาศัยและทำงานอยู่ถึงยี่สิบชีวิต แต่เขากลับรู้สึกราวกับว่าผู้คนเหล่านั้นไร้ซึ่งตัวตน แม้จะเรียกใช้งานได้อย่างสะดวกเสมอ แต่จากนั้นก็มักจะเร้นกายไปจนเหมือนไม่มีใครอยู่ในวังนี้เลยนอกจากเขา กับเจ้าแมวที่เป็นสัตว์เลี้ยง

ความเงียบที่ว้าวนั้น สามารถอุปมาได้ว่าหากมีใครสักคนเผลอทำเขมหล่นลงพื้น ก็คงได้ยินเข้าหูคนบนตึกอย่างถนัด สิ่งหนึ่งที่ชายหนุ่มไม่เคยรู้ตัวเลยก็คือ...เขาซึ่งเป็นผู้ครอบครองทุกสิ่งทุกอย่างในวังแห่งนี้มีลักษณะ

ภายนอกที่ไม่ได้ผัดแพกแตกต่างไปจากสรรพสิ่งรอบกายแม้แต่หย่อม

กาลเวลา วัย และภาระหน้าที่ ได้แปรเปลี่ยนราชินิกุลหนุ่มน้อยผู้
อ่อนโยนให้เป็น ‘หม่อมราชวงศ์ปราบดา พยุหะมนตรี’ เจ้าของวังพยุหะ-
มนตรี และประธานกรรมการบริหารบริษัทกลุ่มพยุหะวาณิชย์ จำกัด
(มหาชน) (The Palace Group) ที่ประกอบธุรกิจค้าปลีก ห้างสรรพสินค้า
ศูนย์การค้า โรงแรม ร้านอาหาร และอสังหาริมทรัพย์ให้เช่ารายใหญ่ที่สุด
ในประเทศไทย

สิบเอ็ดปีก่อน...

การสิ้นชีพิตักษัยของ ‘หม่อมเจ้าชัชวล พยุหะมนตรี’ พระบิดาของ
หม่อมราชวงศ์ปราบดา ส่งผลให้บริษัทที่เพิ่งผ่านพ้นวิกฤตการณ์ต้มยำกุ้ง^๒
เข้าสู่สภาวะขาดผู้นำ ‘หม่อมชื่นจิต’ ผู้ใหญ่เพียงหนึ่งเดียวในขณะนั้น จำเป็น
ต้องเข้าไปดูแลกิจการแทน

แต่เพราะท่านเป็นหญิง รู้แต่เรื่องการบ้านการเรือน ขนบประเพณี
และเป็นช่างทำหลังมาตลอด จึงไม่มีความสามารถในการบริหาร หรือรู้
เท่าทันเกมธุรกิจได้ ทรัพย์สินที่มีอยู่จึงเริ่มลดจำนวนลง

ความน่าเชื่อถือต่างๆ ถูกถ่ายเทไปยังบริษัทคู่แข่งที่เริ่มเดินเกมรุก
หลังจากเศรษฐกิจฟื้นตัว ทำให้พยุหะวาณิชย์กลายเป็นต้นไม้ใหญ่ที่ยืนต้น
รอวันตายอย่างช้าๆ

หม่อมชื่นจิตในขณะนั้นไม่สามารถหันหน้าไปพึ่งใครได้เลย แม้แต่
ญาติสนิทของตนเองหรือพระสวามี เพราะยิ่งเสื่อมทรัพย์ เสื่อมอำนาจ
ผู้คนรอบข้างก็ล้วนหมายจะช่วงชิงและตัดทวงเอาผลประโยชน์ก้อนสุดท้าย
ไปเป็นของตนให้ได้มากที่สุดก่อนที่พยุหะมนตรีจะล้ม...เหลือไว้เพียงแต่

^๒พ.ศ. ๒๕๔๐ เกิดวิกฤตการณ์ครั้งใหญ่ทางการเงินในเอเชีย เมื่อค่าเงินบาทลอยตัว ทำให้
ประเทศไทยตกอยู่ในสภาวะล้มละลาย หนี้เอกชนเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะด้านอสังหาริมทรัพย์

เกียรติแห่งราชสกุล

คนเหล่านั้นรู้ดีว่าถึงหม่อมเจ้าชัชวลจะทรงมีทายาทชายอย่างหม่อมราชวงศ์ปราบดาอยู่ แต่ก็ยังเป็นเพียงเด็กอายุสิบแปดปีที่ไม่ได้รับการยอมรับจากหม่อมชื่นจิตมาตั้งแต่ต้น ด้วยเกิดจากสะใภ้สามัญชนที่ท่านเคยดจันท์ในชาติกำเนิด

ในตอนนั้น หม่อมชื่นจิตที่ใกล้จะจนตรอกเต็มทีกลับตัดสติใจทำในสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิด... ท่านทิ้งทูลีและบากหน้าไปขอความช่วยเหลือจากเจ้าสุวรรณ ชลารกุล ญาติห่างๆ อดีตผู้ถือหุ้นคนสำคัญ แต่เคยมีข้อพิพาทความเห็นไม่ตรงกันกลางบอร์ดบริหาร ทำให้อีกฝ่ายวางมือไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับพะยุหะวณิชย์อีกเลย

แต่เมื่ออายุอมทั้งทูลี หลานชายยอมยอมรับปาก นั่นเพราะอรรถมีเจตนาภรณ์ที่ตั้งใจไว้แต่แรก ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำให้เขาต้องเกิดข้อพิพาทกับหม่อมผู้เป็นอาเมื่อหลายปีก่อน

หม่อมมาครับ หม่อมมาคงทราบดีในเรื่องนี้ แต่ผมขอพูดอีกครั้ง ถึงมันจะทำให้หม่อมมาไม่พอใจและเห็นว่าผมก้าวร้าวไม่เคารพผู้ใหญ่ สมัยที่ยังทรงพระชนม์ชีพ ท่านชัชวรัสถกับผมเสมอว่าคุณชายเป็นทายาทและเป็นความหวังเพียงหนึ่งเดียวของท่าน จึงได้ทรงขอร้องให้ผมช่วยดูแลคุณชายอีกแรงหนึ่ง

‘จริงอยู่ ที่พะยุหะวณิชย์ก่อตั้งขึ้นโดยเสด็จฯ แต่ในสมัยนั้นพะยุหะวณิชย์ก็เป็นเพียงแคกิจการค้าปลีกเล็กๆ ที่ใหญ่โตเป็นหลักเป็นฐานขึ้นมาได้ทุกวันนี้ ก็เพราะท่านชัชเสด็จกลับมาสานต่อ ทรงตรากรตราหนักจนประชวรและสิ้นชีพิตักษัย ทั้งๆ ที่พระชันษาแค่สี่สิบสองพรรษา เหลือไว้ก็แต่โอรสเพียงคนเดียว ดังนั้น...บริษัทนี้จึงเป็นของท่าน

‘และในวันนี้ผมก็ขอยืนยันคำเดิมที่เคยบอกหม่อมมาเอาไว้... นั่นคือผมจะไม่ยอมรับใครมาเป็นประธานบริหารของบริษัทนี้ นอกจากคุณชาย และถ้าหม่อมมาไม่มีความคิดที่จะกอบกู้มันเพื่อยกให้คนอื่นขึ้นมาดักตวง

ผลประโยชน์ที่เป็นสิทธิ์ของคุณชาย ทั้งในตอนนั้นหรือในอนาคต ผมก็จะไม่
ข้องเกี่ยวกับพฤษะวาณิชย์อีก

‘ผมเข้าใจภาวะที่หม่อมมา กำลังเผชิญหน้าอยู่ แต่ก็ต้องขอกราบ
ประทานโทษที่ผมไม่สามารถเห็นแก่หม่อมมาหรือความเป็นญาติของเรา
โดยละทิ้งสัญญาที่เคยถวายแก่ท่านชัชได้

‘ดังนั้นคนคนเดียวที่จะทำให้ผมกลับไปสู่อู่และบริหารงานแทนได้
คือคุณชายปราบดาเท่านั้น ขอเพียงคุณชายเอ่ยปาก ผมจะทำทุกอย่างเพื่อ
กอบกู้พฤษะวาณิชย์ให้กลับมาเจริญรุ่งเรืองอย่างเดิม’

อีกมุมหนึ่ง...วิกฤติในบริษัทว่าเลวร้ายแล้ว หม่อมปานฤทัยมารดา
ผู้ตกพุ่มม่ายของหม่อมราชวงศ์ปราบดานั้นมีชีวิตที่เลวร้ายยิ่งกว่า

เพราะนับแต่สามีล่วงลับไป หล่อนก็ถูกเฟ่งเล็ง กีดกัน และกดดัน
จากบรรดาพระญาติ ที่หวังจะให้หล่อนหอบลูกชายแยกตัวออกไปจากร้ว
พฤษะมนตรี ด้วยระแวงว่าสักวันสะใภ้ม่ายลูกครึ่งจะลุกขึ้นมาเรียกร้องสิทธิ์
ของตนกับลูก

หม่อมราชวงศ์ปราบดา ยังคงจำเหตุการณ์ที่ทำให้ชีวิตของเขาเข้าสู่จุด
พลิกผันได้ดี วันนั้นเป็นวันที่มารดาของเขาไม่อาจทนการดูถูกเหยียดหยาม
และกลั่นแกล้งได้อีกต่อไป

‘ชาย...ลูกคิดว่าคุณลุงมารีวินเป็นยังไง บอกแม่ได้ไหม’

หม่อมราชวงศ์ปราบดาเงยหน้าขึ้นจากหนังสือภาษาอังกฤษปกแข็ง
อันว่าด้วยเรื่องการสร้างภาพยนตร์ รอยยิ้มอ่อนๆ คล้ายปลอบโยนอยู่
ตลอดเวลาส่งมาให้มารดาที่นั่งลงตรงเก้าอี้ปูนวมทรงวิกตอเรียปลายเตียง

‘ก็ดีนี่ครับหม่อมแม่ ท่านใจดี แล้วก็เป็นคนดี ทำไมหรือครับ’
เด็กหนุ่มออกความเห็นอย่างตรงไปตรงมาเช่นเดียวกับการถามกลับ

‘ลูกจะว่าอะไรไหม ถ้าแม่จะแต่งงานใหม่กับเขา และย้ายไปอยู่ที่
นิวยอร์กพร้อมๆกับชายตอนไปเรียนที่โน่น’

หม่อมราชวงศ์ปราบดาหนึ่งไปนิดคล้ายกับยังตั้งรับเรื่องดังกล่าวไม่ทัน มันไม่ใช่ในความรู้สึกด้านลบ เพราะเขาเองก็เห็นใจมารดา กับเรื่องที่เกิดขึ้น และมักนอนไม่หลับ เมื่อคิดว่าอีกไม่นานตนจะต้องเดินทางไปเรียนไกลบ้าน ทั้งท่านให้อยู่ที่นี้เพียงลำพัง และเห็นควรวัยข้า...หากว่านั่นจะทำให้ท่านมีความสุข

สองปีที่ผ่านมา หม่อมปานฤทัยยังคงรักและอาลัยหม่อมเจ้าชัชวาล ผู้จากไปไม่เสื่อมคลาย ทำให้ท่านไม่มีกะจิตกะใจทำอะไร หรือมีท่าทีเปิดใจรับใครเลย จนกระทั่งช่วงสองสามเดือนมานี้ที่มารดาเริ่มมีเรื่องราวเกี่ยวกับ มาร์วิน บราวน์ อาจารย์พิเศษชาวอเมริกันประจำมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง และเป็นเพื่อนเก่าของท่าน มาเล่าให้เขาฟังอยู่เนืองๆ

‘หม่อมแม่รักเขาหรือครับ’

หม่อมปานฤทัยหลุบตาแดงก้ำแวววาวด้วยน้ำตาลงมองแหวนเพชร เม็ดงามที่หม่อมเจ้าผู้เป็นพระสวามีมอบให้แทนใจบนนิ้วนางข้างซ้าย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองบุตรชายและพยักหน้ารับ ‘แม่มาคิดดูแล้วนะชาย ในเมื่อสิ้นท่านพ่อของลูกแล้ว คนอย่างแม่ก็ไม่คู่ควรอยู่ที่นี้อีก แม่เข้ามาอยู่วังนี้ก็เพราะรักท่านพ่อของลูก แต่เมื่อไม่มีท่าน มันก็ไม่มี ความหมายกับแม่อีกต่อไป...’ หม่อมปานฤทัยยกลิ้นน้ำลายลงคอเพื่อไล่ความรู้สึกที่อัดแน่นขึ้นมา จนทำให้เสียงสั่น ‘แม่ยอมรับนะชายว่าตั้งแต่สิ้นท่าน เราสองแม่ลูกก็เหมือนขาดเสาหลัก ไม่มีท่าน...เราก็เหมือนไม่มีบ้าน เพราะที่นี้ไม่ใช่บ้านเรา ไม่มีใครยอมรับเรา

‘แม่เลยคิดว่าตอนนี้มันน่าจะเป็นจังหวะเหมาะที่เราสองคนแม่ลูกจะไปจากที่นี้ ไปเริ่มต้นใหม่ ไปใช้ชีวิตอิสระเสรีในแบบที่เราต้องการ ชาย...จะโกรธแม่ไหม ถ้าเราจะสละทุกอย่างที่เป็นของพฤษมนตรีของท่านพ่อ แม่เหนื่อยที่จะต้องอดทนต่อสู้แล้วชาย แม่อยากได้ชีวิตใหม่ ชีวิตที่ไม่มีใครรังเกียจหรือดูถูกเหยียดหยามเรา

‘ทรัพย์สินส่วนตัวของแม่ที่เหลือกึ่งกับอำมาตย์ไว้ บวกกับที่ท่านพ่อ

ของชายประทานให้ตอนที่ท่านยังอยู่ แม่จะยกให้ชายก่อนแต่งงานใหม่ มันอาจจะไม่มากเท่ากับที่พายุหะมนตรีมี แต่มันก็คือของของชายที่แม่เก็บรักษาเอาไว้ให้ มันมากพอที่ชายจะใช้เรียนต่อจนจบระดับที่สูงที่สุดเท่าที่ชายต้องการ และใช้จ่ายต่อไปในอนาคตอย่างไม่ขัดสน'

ที่หล่อนเรียกตาและแม่ด้วยภาษาจีนนั้น เพราะนอกจากปานฤทัยจะมีพ่อเป็นชาวอเมริกันที่ไม่เคยเห็นหน้าแล้ว หล่อนยังเกิดในตระกูลของพ่อค้าชาวจีน...ซึ่งนั่นคือเหตุผลที่ทำให้หม่อมชื่นจิตติเตียดฉันท์หล่อนจนเกินกว่าจะยอมรับเป็นสะใภ้ ทั้งๆ ที่หล่อนตั้งครุฑททายาทคนแรกของราชสกุลนี้

อย่าว่าแต่หม่อมชื่นจิตเลย แม่แต่ข้าหลวงบ่าวไพร่ก็พลอยรังเกียจทั้งต่อหน้าและลับหลังอย่างนายว่าข้าพหลอย

การพบรักใหม่ของหม่อมปานฤทัยได้ทราบไปถึงหูของหม่อมชื่นจิตก่อนที่สองแม่ลูกจะตกลงใจอย่างเป็นทางการด้วยซ้ำ...

เพียงไม่นาน หม่อมชื่นจิตก็เรียกหม่อมปานฤทัยขึ้นไปหาบนตึกเพื่อสอบสวนเอาความในทันที!

‘แม่ปาน หล่อนคิดว่าหล่อนเป็นใครกัน ทำไม่ถึงได้กล้าเหยียบย่ำศักดิ์ศรีแห่งราชสกุลนี้ แค่นั้นต้องยอมรับลูกครึ่งฝรั่งนอกคอกอย่างหล่อนมาเป็นหม่อมของชายซัซ มันก็นับว่ามากเกินไปแล้ว นี่หล่อนยังคิดจะเหยียบย่ำศักดิ์ศรีของลูกชายตัวเองที่เป็นถึงหม่อมราชวงศ์ด้วยการหนีไปแต่งงานใหม่กับฝรั่งหัวแดง ทั้งๆ ที่ชายซัซเพิ่งจะสิ้นไปได้แค่สองปีเพียงเท่านั้น หัวจิตหัวใจของหล่อนนี่มันช่างรวดเร็วด่วนได้เสียจริงๆ นะ

‘แต่ก็ถือว่าฉันขอเถอะ ถ้าไม่ละอายแก่สามีเก่าที่เพิ่งสิ้นไป ก็ขอให้เห็นแก่หน้าชายปราบบ้าง คนเป็นแม่จะเขาไม่ทำร้ายลูกตัวเองด้วยความเห็นแก่ตัวหรอกนะ’

‘ดิฉันได้พูดเรื่องนี้กับลูกแล้วค่ะหม่อม ถึงมันจะฉุกฉุกๆ แต่ชายปราบเองก็เห็นด้วย เราสองคนแม่ลูกจะได้ย้ายออกไปพร้อมๆ กันเสีย

ทีเดียว ดิฉันรู้ดีค่ะว่าเรื่องนี้ถือเป็นการหมิ่นเกียรติของราชสกุล ท่านชาย ชัช และชายปราบ แต่ที่ดิฉันต้องตัดสินใจก็เพื่อความสบายใจของทุกๆ คน ถึงชายปราบจะเป็นลูกนอกสมรส แต่ก็ยังถือว่ามิลิธีร์ในมรดก เลยทำให้หลายๆ ฝ่ายอดกังวลใจไม่ได้

‘แต่ก็อย่างที่ดิฉันได้เรียนกับหม่อมตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาอยู่ที่นี้ว่า ดิฉันมาโดยไม่ได้หวังอะไร นอกจากถวายการรับใช้ท่านชาย เมื่อสิ้นท่านแล้ว ดิฉันก็ไม่ควรจะอยู่ที่นี้อีก ชายปราบเข้าใจเรื่องทุกอย่างดีค่ะ เขาจะไม่ทำให้ญาติๆ ต้องลำบากใจแน่นอน ส่วนใครจะครหาว่าร้ายยังไง ดิฉันคงไม่สามารถห้ามปรามได้ ขอหม่อมโปรดเมตตาดิฉันสักครั้ง อนุญาตให้เราแม่ลูกออกจากวังนี้เถอะนะคะ’

ลึกลับๆ แล้วเรื่องที่ลูกชายไม่ได้รับการยอมรับจากญาติ เป็นความเจ็บปวดใจอย่างที่สุดของปานฤทัย หล่อนมักจะโทษตัวเองอยู่เสมอที่เป็นคนให้กำเนิดชายปราบขึ้นมา แต่ไม่อาจปกป้องศักดิ์และสิทธิ์ของลูกได้...

เมื่อก่อนตอนที่ท่านชายยังอยู่ หม่อมชื่นจิตมั่นใจว่าท่านจะมีอิสรกับหม่อมอื่นๆ ที่ท่านเตรียมจะจัดหามาให้อีก แต่ก็ต้องพลาดหวังที่ท่านชายมาตัวนจากไปเสียก่อน โดยมีเพียงหม่อมราชวงศ์ปราบดาเท่านั้นที่เป็นทายาท

‘ฉันไม่อนุญาต! ไม่ว่าจะยังไงก็ฉันไม่มีทางให้หล่อนหอบลูกชายไปอย่างนี้แน่ ถ้าหล่อนจะไปก็ไปแต่ตัว ปานฤทัย ชายปราบเป็นเชื้อสายตรงเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ของราชสกุลนี้ ถ้าหล่อนคิดจะทำอะไรเกินขอบเขตแล้วละก็ ฉันกับหล่อนได้เห็นกันแน่!’

ปานฤทัยถึงกับสะอึกกับคำขู่เฉียบขาดของแม่สามี นี่คือนสิ่งที่หล่อนหวาดกลัวมาเสมอ นั่นก็คือวันหนึ่งต่อให้อยากออกไปจากกรงทองที่ไม่ต้อนรับหล่อนนี้...ก็ไม่สามารถทำได้!

ปานฤทัยรู้ดีว่าขอบเขตอำนาจของพยุหะมนตรีมีอยู่ไม่น้อย แม้ตอนนี้จะประสบปัญหาในบริษัท แต่มันก็เป็นกรงง่ายถ้าท่านจะกักขังหล่อนเอาไว้ตามต้องการ

ฝ่ายปราบดาเมื่อทราบเรื่องและได้เห็นถึงความทุกข์โศกของหม่อมมารดา ก็ไม่อาจนิ่งเฉย เขาขึ้นไปหาหม่อมย่า ทั้งๆ ที่ตลอดมาไม่เคยเข้าไปเฝ้าใดใกล้ให้ท่านขุนเคือง ไม่นึกเลยว่ามันจะนำมาสู่ข้อแลกเปลี่ยน...ที่หม่อมราชวงศ์ปราบดาไม่คาดฝันว่าจะได้รับ

เมื่อขึ้นไปถึง หม่อมราชวงศ์หนุ่มน้อยก็ทวงถามและวอนขอให้หม่อมผู้เป็นย่ายอมรับความตั้งใจของตนกับมารดา แต่ท่านกลับเพียงนิ่ง โดยไม่พูดอะไร...ปล่อยให้ปราบดาที่เงิบเสียงลงมองภาพเบื้องหลังของท่านที่นั่งพับเพียบอยู่ต่อหน้าโต๊ะหมู่บูชาบนหอพระทรงโดมชั้นบนสุด ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ รวมไปถึงอัฐิ เครื่องอิสริยยศ พระรูปเขียน และพระรูปถ่ายของต้นราชสกุลทุกพระองค์เอาไว้ เกิดความเงิบงันที่ยาวนานขึ้นระหว่างย่ากับหลาน...จนกระทั่ง

‘ย่าจะยอมให้แม่ของเธอแต่งงานใหม่อย่างที่เขาคงต้องการก็ได้ แต่ชายปราบ...บางสิ่งบางอย่างบนโลกใบนี้มันต้องมีข้อแลกเปลี่ยน ครั้งนี้ก็เช่นกัน ย่าจะยอมถอยให้พวกเธอสองแม่ลูกก้าวหนึ่ง แต่เธอต้องทำตามข้อตกลง และเลือกระหว่างอิสรภาพของแม่...หรืออิสรภาพของตัวเอง’

‘หม่อมย่าหมายความว่ายังไงครับ’

ผู้ถูกถามหัวเราะเบาๆ ก่อนจะหันมามองหลานชายด้วยแวตาล้ำลึก ไม่อาจหยิ่งความรู้สึกลึกที่แท้จริงได้

‘มันเป็นข้อแลกเปลี่ยน ไม่ใช่ซี...ต้องเรียกว่าสัญญา คำสัญญาและคำสาบานของลูกผู้ชาย ว่าเธอจะไม่ทอดทิ้งพยุหะมนตรี และจะใช้ความสามารถทั้งหมดที่มีอุปถัมภ์มันเอาไว้ ซึ่งนั่นอาจจะหมายถึงการต้องพรากจากแม่’

‘...’

‘ว่ายังไงล่ะชายปราบ เธอยังจะกล้าขอร้องย่าอยู่ไหม’ หม่อมชื่นจิตถามอย่างใจเย็น ท่านรู้ดีว่าปราบดาฉลาด ฉลาดอย่างที่ถูกรเรียกว่า ‘อัจฉริยะ’ ซึ่งมีน้อยคนนักจะรู้ เพราะเขาไม่เคยแสดงท่าที แต่นั่นก็ไม่อาจ

รอดพ้นสายตาของท่านได้

อีกสิ่งที่ทำให้ท่านกล้าแลกเปลี่ยนความอยู่รอดของครอบครัวด้วยการขอคำสั่งญ่าปากเปล่าจากหม่อมราชวงศ์ปราบดา ก็คือ หลานชายคนนี้มีนิสัยเหมือนท่านพ่อและเสด็จปู่ของเขา นั่นคือรักชาติญ่ายิ่งชีพ

หม่อมราชวงศ์ปราบดากลืนน้ำลายลงคอ มือของเขาเย็นเฉียบ ‘ทำไมหม่อมย่าถึงคิดว่าผมจะทำให้ได้ล่ะครับ’ การโอบอุ้มพยทุพะมนตรี...มันหนักหนาเกินไป จนเขาคิดไม่ออกด้วยซ้ำว่าจะต้องทำยังไง

แต่ก็ไม่เท่ากับ ‘ความใจเย็น’ อย่างประหลาดของหม่อมชื่นจิตต่อสถานการณ์ภายในบริษัท ซึ่งไม่สามารถรอดได้ก็อย่างเขาให้เรียนรู้งานแล้วกลับมากอบกู้ได้จริงๆ แล้วท่านควรจะต้องตั้งใครสักคนหนึ่ง ไม่สิ...นั่นอาจจะเป็นส่วนหนึ่งในข้อแลกเปลี่ยนนี้!

หม่อมชื่นจิตยิ้มพอใจเมื่อเห็นสีหน้าแสดงความเข้าใจในบางสิ่งของหลานชาย และไม่จำเป็นต้องถามเลยว่าหม่อมราชวงศ์หนุ่มน้อยจะยอมรับข้อแลกเปลี่ยนของท่านหรือไม่ เพราะไม่ว่ายังไง ปราบดาก็ต้องเลือกความสุขของมารดาเป็นสำคัญแน่!

‘ใช่ และมันมีแต่เธอเท่านั้นที่ทำได้’

‘ทำไมต้องเป็นผม’

‘เพราะเธอคือ หม่อมราชวงศ์ปราบดา พยทุพะมนตรี ยิ่งไงล่ะ’

‘...’

‘สัญญาของย่ามีแค่สองข้อเท่านั้น’

‘...’

ข้อที่หนึ่ง เธอจะต้องรับหน้าที่ผู้สืบทอดดูแลทุกอย่างในราชสกุลนี้ในฐานะทายาทตามสิทธิ์ที่ควรจะได้รับ ต่อให้เธอต้องเดินทางไปเรียนต่างประเทศ เธอก็ต้องฝึกฝนตัวเองอย่างหนัก ภายใต้การดูแลของคนที่ย่าและพ่อของเธอไว้วางใจ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเป็นผู้นำราชสกุล และกอบกู้สถานการณ์ที่เป็นอยู่ในขณะนี้ให้กลับมาตึ๊งเดิมโดยไม่อึดอัด ส่วนย่าจะ

ยอมวางมือจากทุกอย่างโดยไม่เข้าไปก้าวำการทำงานของเธอ... เธอจะให้สัญญาแก่ย่าได้ไหม'

หม่อมราชวงศ์หนุ่มน้อยนั่งอึ้งกับสัญญาอันใหญ่หลวงที่เพิ่งฟังจบไป มันเป็นเรื่องอย่างที่ท่านว่า สัญญาข้อนี้มันคืออิสรภาพของเขา... อิสรภาพที่สามารถกลบทุกความฝันของเขาเอาไว้จนมิด!

'แล้วระหว่างนี้ล่ะครับ'

'นั่นมันขึ้นอยู่กับเธอว่าจะสามารถทำให้ใครคนหนึ่ง... ที่เธอคงรู้จัก... ยอมกลับมารักษาการแทนได้หรือไม่'

หม่อมราชวงศ์ปราบดา รู้ได้ในทันทีว่า 'ใคร' คือคนที่หม่อมย่าหมายถึง

เมื่อนึกถึงคุณลุงอรรถ ปราบดา ก็พลันเผลอออกไปกึ่งหนึ่ง อย่างน้อยถ้าหากมีท่าน หนทางแสนหนักหนาและเต็มไปด้วยขวากหนามนี้คงจะไม่ยากลำบากเกินไปนักสำหรับ 'เด็ก' อย่างเขา หม่อมราชวงศ์หนุ่มน้อยสุดท้ายใจเข้า ขจัดความรู้สึกหวาดหวั่นที่มี และตัดสินใจ...

'ตกลงครับ ผมสัญญา แล้วข้อที่สองล่ะครับ'

หม่อมชื่นจิตมีสีหน้าอ่อนคลายลงกับคำตอบที่ได้รับ ก่อนจะเอ่ยข้อตกลงต่อไป 'เรื่องคู่วีริตของเธอ เธอไม่มีสิทธิ์เลือกคู่วีริตของตนเอง หรือแม้แต่เพื่อนหญิง ภรรยาของเธอจะต้องเป็นคนที่ย่าเห็นสมควรเท่านั้น บอกตามตรงว่าจากกรณีของพ่อแม่เธอ รวมถึงความผิดพลาดของหญิงศิริณามันทำให้ย่าไม่อยากเอาศักดิ์ศรีแห่งราชสกุลไปเสี่ยงอีกต่อไป ถ้าเธอยอมตกลงตามเงื่อนไขนี้ สิ่งที่เธอร้องขอมาเพื่อหม่อมแม่ของเธอ ย่าจะยอมตกลง และไม่คิดรังเกียจเด็ดฉันท์หรือกีดกันเธอสองแม่ลูก ไม่ว่าจะได้ด้วยกรณีใดๆ'

จะว่าไปก็น่าขัน ที่ความใหญ่โตภูมิฐานและสูงศักดิ์ซึ่งทำให้คนภายนอกมองข้ามกำแพงสูงตระหง่านเข้ามาด้วยความอิจฉา จะเปรียบเสมือนไซ่ตรวนทองฝังเพชร 'ล้ำค่า' ทว่า... ไม่มีใครอยากถูกจองจำ แม่แต่

หม่อมย่าของเขาที่พอได้รับคำสัญญาาก็หลีกหนีไปอยู่เสียท้ายวัง รวากับว่า
ปลดแอกแล้วซึ่งภาระ

ความคิดของชายหนุ่มหยุดลงตรงนั้น เมื่อสาวใช้ในชุดยูนิฟอร์ม
เลื่อนเข็ช้ตขาวกับกระโปรงทรงสอบสีกรมท่า เก้าอี้ผมมยอย่างเรียบร้อย เดิน
เข้ามาตักข้าวให้เจ้านายหนุ่มอย่างรู้จั้งหะ

ขณะนั้นเองที่ ‘ละม่อม’ สตรีสูงวัยซึ่งยังคงแข็งแรงกระฉับกระฉง
ผู้เป็นต้นห้องของ ‘หม่อมชื่นจิต’ เดินเข้ามาด้วยอาการสำรวม

การมาของหล่อนทำให้ชายหนุ่มรู้ได้ในทันทีว่าคงไม่พ้นมีสารหรือ
คำสั่งส่งมาจาก ‘เรือนปทุม’ เรือนหม่อมคหบดี^๓ ฝาปะกน^๔ ริมสระบัวท้ายวัง ที่
ถูกสร้างขึ้นใหม่หลังจากเขาเดินทางไปเรียนต่างประเทศ เพื่อเป็นเรือนพำนัก
ของหม่อมชื่นจิตในปัจจุบัน

จริงๆ แล้วการสร้างเรือนหลังนี้ทำให้หม่อมราชวงศ์หนุ่มรู้สึกยก-
แสงใจในใจไม่น้อย เพราะมันเหมือนกับว่าหม่อมย่ารังเกียจเขาถึงขนาด
ไม่อยากร่วมเตียง

“ขออนุญาตคะคุณชาย”

สาวใช้ผู้ทำหน้าที่ของตนเสร็จสิ้นถอยออกไปเสียบๆ เพื่อเปิดทางให้
ละม่อมพูดคุยกับผู้เป็นนายอย่างสะดวก

^๓ เรือนหลายหลังซึ่งปลูกอยู่ในที่เดียวกัน สมัยก่อนลูกชายแต่งงานส่วนใหญ่จะไปอยู่
บ้านผู้หญิง ส่วนลูกผู้หญิงจะนำเขยเข้าบ้าน จะอยู่เรือนหลังย่อมกว่า เรือนหลังเดิมเรียก
ว่า ‘หอกลาง’ ส่วนเรือนนอกเรียกว่า ‘หอริ’ เพราะปลูกไปตามยาว ถ้ามีเรือนปลูกอีกหลัง
หนึ่งเป็นด้านสกัดก็จะเรียกว่า ‘หอขวาง’ อาจมี ‘หอนั่ง’ ไว้สำหรับนั่งเล่น บางแห่งมี
‘หอนก’ ไว้สำหรับเลี้ยงนก

^๔ เรือนที่ฝาทำจากไม้สัก มีไม้ลูกตั้งและลูกนอน มีแผ่นไม้บางเข้าลิ้นประกบกันสนิท
หน้าจั่วทำด้วยวิธีเดียวกัน

“ว่ายังไงครับ”

“หม่อมท่านให้ดิฉันมาเรียนเชิญคุณชายไปรับชาด้วยกันกับท่านในช่วงบ่าย บอกว่ามีเรื่องสำคัญจะปรึกษาค่ะ”

๒

เข้าสู่...พยุหะมนตรี

กลิ่นชาอังกฤษโชยอ่อนๆ นั้น ทำให้ชายหนุ่มในชุดลำลอง
กางเกงสแล็กส์ดำกับเสื้อโปโลสีขาวลายขวางสีฟ้าจางชะลอมฝีเท้าลง

ภาพสตรีสูงวัยผู้มีเรือนผมสีดอกเลาดัดสั้นในชุดเสื้อลูกไม้คอปก
แขนสามส่วนสีเหลืองนวล เข้กับผ้าไหมชนิดสีน้ำตาลทองที่สวม ลำคอระหงนั้น
มีสร้อยรั้งแว่นที่ทำจากทองตีลายลงยาแบบสุโขทัยคล้องอยู่

ไม่ว่าจะเจอกันกี่ครั้ง...หม่อมยาก็ยังคงแวดล้อมด้วยความรู้สึกชวน
อึดอัดเสมอ

เสียงกรอบแกรบจากฝีเท้าหนักที่ย่ำตัดสวนเข้ามาใกล้ ส่งให้มืออูม
ประดับแหวนพลอยล้อมเพชรน้ำงามที่ง่วนอยู่กับการชงชาหยุดลง ก่อนจะ
เบือนหน้าไปมองผู้มาใหม่ผ่านแว่นกรอบใส

“มาลีชายปราบ ชากำลังได้ที่ทีเดียว”

เสียงครีเอทว่ายังคงทรงอำนาจอยู่นั้นเชิญชวน พร้อมกับเลื่อนชุด
ถ้วยแก้วเหนือบางเขียนลายขลิบทองเข้ามาใกล้ เพื่อรินเครื่องดื่มให้หลานชาย
ผู้มาถึง

“แล้วน้องรัมภาล่ะครับ ไม่มารับชาด้วยกันหรือ” เขาหมายถึง ‘รวินทร์รัมภา’ ลูกพี่ลูกน้องวัยสิบสองปี ธิดาใน ‘หม่อมเจ้าหญิงศิริณา’ ผู้เป็นอาซึ่งเกิดจากหม่อมห้ามคนหนึ่งของเสด็จปู่ แต่เพราะพระมารดา ลีนซีพิทักษ์ชัยไปก่อนวัยอันควร และไม่ทราบแน่ชัดว่าใครคือพ่อ ทำให้ รวินทร์รัมภาเข้ามาอยู่ในการดูแลของหม่อมชื่นจิต

ถึงแม้รวินทร์รัมภาจะไม่ใช้สายเลือดโดยตรงจากหม่อมชื่นจิต แต่เธอก็ได้รับการฟูมฟักใคร่เลี้ยงยิ่งกว่าเขาหรือหลานคนอื่นๆ ที่เป็นหลานในไส้ของท่านมาตลอด ตัวปราบดาเองก็รักและเอ็นดูรวินทร์รัมภาอย่างน้องสาวแท้ๆ เช่นเดียวกับเธอที่ให้ความเคารพนับถือเขายิ่งกว่าใคร หญิงสาวจึงถือเป็นลูกพี่ลูกน้องที่ชายหนุ่มสนิทสนมด้วยมากที่สุด

“แม่รัมภาออกไปซื้อของที่ตลาด เห็นว่าจะทำพานหมั้นชั้นหมากให้เพื่อนเขาที่กำลังจะแต่งงานนะ”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มพยักหน้ารับคำอธิบายแสนเรียบเรียงนั้น พร้อมกับนั่งลงบนเก้าอี้กอดตัวหนึ่งตรงข้ามกันกับเจ้าของเรือน

“วันนี้มีขนมไทยกับของกินเล่นหลายอย่าง ไม่หวานหรือ เพราะยากำชับแม่ละม่อมแล้วว่าห้ามใส่น้ำตาลมาก”

ที่พูดเพราะหม่อมราชวงศ์ปราบดาไม่ค่อยพิสมัยอาหารหวานเท่าใดนัก แต่การดื่มชาถ้าไม่คู่กับขนมก็คงจืดชืดพิกล

“ขอบคุณครับ” หลานชายเอ่ยขณะรับถ้วยชาที่ถูกส่งมาตรงหน้า “เห็นละม่อมว่าหม่อมย่ามีเรื่องจะคุย อะไรหรือครับ”

“ได้ยินว่าชายจะเดินทางไปดูงานที่ยุโรปหลายสัปดาห์ ย่าเลยอยากคุยเรื่องนี้กับเธอให้เข้าใจก่อน เพราะถ้ารอให้ชายกลับมา เรื่องมันอาจจะจุกละหุกเกินไป และเป็นการไม่ให้เกียรติชาย”

ปราบดารู้สึกสะอึดใจในคำพูดที่ดูเหมือนจะโอ้อ่อน ทว่า...ให้ความรู้สึกตรงกันข้ามของท่าน “เชิญพูดมาเถอะครับหม่อมย่า”

“ตอนนี้ชายมีคนที่ชอบพออยู่รีเปล่า”

หม่อมราชวงศ์ปราบดาหนึ่งไปนิด จริงๆ แล้วหม่อมย่านน่าจะทราบดี ที่สุดว่าเขาไม่มีสิทธิ์ตอบรับ ถึงจะมีคนที่ชอบพออยู่จริง “ไม่มีครับ”

“แพทย์หญิงที่ชื่อกิ่งกาญจน์คนนั้นละ เห็นคนในสังคมเขาพูดว่าเป็น เพื่อนหญิงคนสนิทของชาย ไม่ได้เป็นคนรักกันอยู่หรือหรือ”

“หม่อกกิ่งกับผมเป็นแค่เพื่อนกันครับ ไม่ได้มีอะไรพิเศษเกินกว่านั้น”

หม่อมชื่นจิตมีสีหน้าพอใจ ทั้งที่คงคาดการณ์เอาไว้แล้ว

“ฐานะที่หม่อมย่าเรียกคุย เกี่ยวกับเรื่องนี้หรือครับ”

“ใช่” ท่านตอบพลางตักสาकुใส่หมูบนจานแก้วรองใบตองใส่จานแบ่ง ใบเล็ก และส่งให้คนที่รอฟังอยู่ “ที่ถามเรื่องคนรักของชาย ก็เพราะว่าตอนนี้อย่าเห็นควรว่าชายน่าจะแต่งงานได้แล้ว ย่าจะได้หมดห่วงสักที”

ฟังดังนั้น มือที่กำลังจะวางจานแบ่งสาकुลงบนโต๊ะก็ชะงัก ก่อนจะวางลงตามเดิม...“ครับ” ถึงจะรู้อยู่แล้วว่าวันหนึ่งต้องได้ฟังคำนี้ แต่เมื่อถึงเวลาจริงๆ ก็อดวูบไหวงในส่วนลึกไม่ได้ เพราะคนที่หม่อมย่าเห็นว่าเหมาะสมกับเขา อาจจะไม่ใช่คนที่ปราบดายอมรับได้อย่างแท้จริง

“อย่าหมายตาเธอเอาไว้ให้ชายนานแล้ว ผู้ใหญ่ทางโน้นก็ได้คุยกันบ้าง ส่วนชายเองปีนี้ก็อายุสามสิบ ถึงเวลามีครอบครัวเสียที ถ้าชายไม่ขัดข้องอะไร อีกสองเดือนข้างหน้าก็ถือว่าเป็นฤกษ์ดี”

นั่นหมายความว่าหม่อมชื่นจิตได้กำหนดทุกอย่างไว้แล้ว แม้แต่ฤกษ์ยาม...จึงได้มาถามเขา ถ้าถามว่าระยะเวลาที่ท่านกล่าวมาเร็วไปหรือไม่ คนทั่วไปคงตอบว่าใช่ แต่สำหรับปราบดา จะช้าหรือเร็วไม่สำคัญ อย่าว่าแต่สองเดือนเลย

“บอกได้ไหมครับว่าเธอเป็นใคร” จะใช้คนที่เขานึกเอาไว้หรือไม่

หม่อมชื่นจิตวางถ้วยชาที่เพิ่งยกจิบลงบนจานรอง ก่อนจะเอี้ยวตัวไปดึงซองจดหมายสีน้ำตาลมาจากตะกร้าหวายข้างตัว และส่งมันให้หลานชาย

หม่อมราชวงศ์ปราบดาได้รับซองนั้นเอาไว้ เปิดมันออกเพื่อดึงกระดาษโฟโต้ปึกเล็กๆ ออกมา คิ้วเรียวหนาเลิกขึ้นอย่างประหลาดใจกับภาพสาวน้อย

วัยไล่ที่ถึงแม่จะดูสวยและน่ารัก แต่ก็ช่างดูอ่อนเยาว์เหลือเกิน เธอเหมือนเด็กมัธยมปลายมากกว่าจะเป็นหญิงสาวที่พร้อมแต่งงาน และที่แน่ๆ เธอไม่ใช่คนที่เขาคาดเดาเอาไว้ “เธอคือ...”

“อินทอร ชลากรกุล”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มหันมามองผู้เป็นย่าในทันที ดวงตาคมลึกราวกับทะเลที่ยังไม่ถึงฝั่งฉายแววตกใจชัด “อะไรนะครับ!”

นาน... ที่สองย่าหลานมองสบตากันด้วยความรู้สึกแตกต่างอย่างสุดขีด คนหนึ่งนิ่งสงบและมุ่งมั่น อีกคนนั้นเต็มไปด้วยความไม่เข้าใจและต่อต้าน

“หนูอิน หลานสาวคนเดียวของเจ้าสัวอรรถ ชลากรกุล ชายเองก็เคยเห็นน้องมาก่อนไม่ใช่หรือ” หม่อมสูงวัยทวนถามเหมือนต้องการทำลายความเยียบไม่มีที่สิ้นสุดนั้น

“ถ้าเป็นหนูอิน ผมคงต้องขอเรียนว่าทำตามคำสั่งของหม่อมย่าไม่ได้ครับ” หม่อมราชวงศ์ปราบดารวบภาพถ่ายปิกนั้นสอดเข้าช่องและวางลงตรงหน้าหม่อมชื่นจิต

“ทำไม” สีหน้าของคนถามบ่งชี้ว่าเพียงแค่ต้องการถามเหตุผล แต่ไม่ได้คิดที่จะรับฟัง

“หม่อมย่าครับ ผมสามารถแต่งงานกับใครก็ได้ที่หม่อมย่าเห็นควร แต่คนคนนั้นต้องไม่ใช่เธอ หนูอินยังอายุไม่ถึงยี่สิบด้วยซ้ำ และที่สำคัญ... เธอมีศักดิ์เป็นหลานของผม ผมจะแต่งงานกับเธอได้อย่างไร”

ปราบดาไม่เข้าใจว่าทำไมหม่อมย่าผู้ซึ่งเคร่งครัดในเรื่องคุณสมบัตินคริสะไม้จันทน์รังเกียจมารดาของเธอ ถึงได้เจาะจงเลือกอินทอร เธอเป็นหลานของเขา และยังเป็นเด็กที่ยังไม่โต!

ทว่าหม่อมชื่นจิตไม่ได้คิดเช่นนั้น “หลาน... ที่ไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน และถ้าไม่นับลำดับญาติทางย่ากับเจ้าสัวก็เป็นรุ่นพี่น้องด้วยซ้ำ ถึงจะเด็กไปสักหน่อยก็ไม่เสียหายอะไร เพราะไม่ว่าอย่างไรคนที่จะมาเป็นเจ้าสาวของชาย

ก็มีแค่หนูอินเท่านั้นที่เหมาะสม เทอมหน้าหนูอินจะเข้ามาเรียนที่กรุงเทพฯ อยู่แล้ว ดีเสียอีกจะได้มีคนคอยดูแล และชายก็จะได้สร้างครอบครัวเป็นหลักเป็นฐานเสียที”

สร้างครอบครัวกับเด็กที่อายุไม่ถึงยี่สิบ นี่หม่อมย่ากำลังคิดอะไรอยู่! ถ้าจะว่าหม่อมย่าเกลียดเขาจนไม่อยากจะให้มีชีวิตครอบครัวปกติก็คงไม่แปลก แต่นี่มันมีเรื่องชื่อสกุลมาเกี่ยวข้อง... อินทุอรจึงเปรียบเป็นม้ามิดที่เขาไม่เคยคาดคิดมาก่อนด้วยซ้ำ

เขารู้ดีว่าต้องได้ดองกับ ‘ชลกรกุล’ แต่นั่นก็ไม่จำเป็นต้องเป็นอินทุอร เพราะผู้หญิงในชลกรกุลมีอีกมากมาย หากต้องการสายที่ใกล้ที่สุดก็ยังมี ‘เพ็ญรติ’ ลูกสาวที่เกิดจากอนุของเจ้าสัวอรรถ

จริงๆ แล้วปราบดาเข้าใจมาเสมอว่าเป็นหล่อน ถึงจะไม่มีจิตรักใคร่หรือได้สนิสนิยมพุดคุย แต่เขาก็เตรียมใจยอมรับเพ็ญรติในฐานะคู่ชีวิตมาตลอด ดังนั้นคำตอบของหม่อมชื่นจิตจึงเหมือนหมัดตบที่ซัดเข้าใส่แบบไม่ทันตั้งตัว

“ท่านเจ้าสัวยอมฉันทหรือครับ”

หม่อมชื่นจิตพยักหน้ารับ “เรื่องเหตุผล ย่าอยากให้ชายโหรไปคุย มันคงจะดีกว่าถ้าชายได้ฟังเรื่องทั้งหมดจากปากของเจ้าสัวอรรถเอง”

อินทุอรถูกเลือกให้เป็นเจ้าสาวของเขาว่าพิสดารแล้ว...แต่คงไม่เท่าเรื่องที่เจ้าสัวอรรถอนุญาต “แล้วถ้าผมปฏิเสธล่ะครับ”

“ชายไม่ทำแบบนั้นหรอก” หม่อมชื่นจิตเอ่ยอย่างมั่นใจ ดวงตาคมกริบมองผ่านกรอบแว่นราวกับจะใช้มันเจาะลึกไปถึงก้นบึ้งของหัวใจปราบดา

“...”

“เพราะชาย...ไม่เคยตระบัดสัตย์ และไม่มีวันปฏิเสธคำขอร้องของเจ้าสัวอรรถ ผู้ที่มีบุญคุณกับชายเสียยิ่งกว่าย่าคนนี ย่ามั่นใจ”

หม่อมราชวงศ์ปราบดาฐีสึกนัยถือตัวเองไม่น้อย กับการควบคุม อารมณ์พึงผู้เป็นย่าพูดจนจบได้ด้วยอาการสงบ ทั้งๆ ที่ในหัวของเขาเต็มไปด้วย ข้อขัดแย้งมากมาย เขาลากลับในจังหวะที่ไม่น่าเกลียดนัก ส่วนผู้เป็นย่า คงเข้าใจความรู้สึก จึงไม่ได้ว่าอะไรหรือร้องเอาไว

ชายหนุ่มไม่รอให้ตนเดินพ้นสวนดอกไม้ที่คั่นกลางระหว่างเรือน หม่อมชื่นจิตกับตึกใหญ่ที่พำนัก เขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาและกดหมายเลข แสนคุ้นเคย เพียงอดีตใจเดียวโทรศัพท์ก็ได้รับการตอบรับ...เหมือนอีกฝ่าย รออยู่ก่อนแล้ว

“ผมทราบเรื่องจากหม่อมย่าแล้ว แต่ที่ผมอยากถามก็คือ...ทำไมต้อง เป็นอินทอร”

ในที่สุดผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่อินทอรรอคอยก็ประกาศออกมา เธอแทบเก็บความยินดีเอาไว้ไม่อยู่ เมื่อได้รู้ว่ามีชื่อของตนเอง ‘วิยะดา’ และ ‘จินตนาการ’ เพื่อนสนิทอีกสองคน ติดอยู่ในใบประกาศหน้าเว็บไซต์ นั้นด้วย สาวน้อยรีบวิ่งลงไม้ชั้นล่างเพื่อป่าวประกาศผลสอบให้ทุกคนในบ้าน รับรู้ทันที

ปู่ที่นอนทอดหุ่ยอ่านหนังสือพิมพ์อยู่หน้าโทรทัศน์หันมามีมเรียบๆ และบอกเพียงว่า “ไม่เห็นจะน่าตื่นเต้น ยังไงๆ หลานปู่ก็ต้องติดอยู่แล้ว”

ส่วนแม่ที่กำลังง่วนอยู่กับสำหรับอาหารเย็นรีบวางงานในมือ ท่านยิ้ม และดึงร่างนั่งน้อยเข้าไปสวมกอดอย่างรักใคร่ “แม่ภูมิใจในตัวหนูที่สุดเลย จะ หนูอินของแม่เก่งที่สุด”

เมื่อได้รับคำชื่นชมอย่างครบถ้วนสมใจแล้ว สาวน้อยก็ขอตัวขึ้นไป วิดีโอคอลถึงเพื่อนรักทั้งสองบนห้องนอนชั้นสาม และเมื่อกดเข้าไปรแกรม สันทนาการออนไลน์ ก็เห็นว่าวิยะดาและจินตนาการนอนอยู่เช่นกัน ทั้งสองคง ทราบผลและแจ้งให้ที่บ้านรับรู้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ถึงกระนั้นบทสนทนา ของสาวน้อยก็ยังเริ่มต้นด้วยเสียงกรีดร้อง เพราะไม่รู้จะใช้คำพูดไหนมา

ทดแทนความยินดีที่มีอย่างเปี่ยมล้น

“ในที่สุดพวกเราสามคนก็จะได้อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตากันที่ โอ๊ย... ดีใจจังเลย!”

อาการกระโดดโลดเต้นของอินทอรทำให้เพื่อนรักทั้งสองหัวเราะ

“ค่อยๆ หน่อยหนูนิน เดียวก็ถูกดูเอาอีกหรอก” วิยะดาเตือนด้วยรอยยิ้ม

วิยะดาและจินตนาการเป็นเพื่อนรักเพื่อนสนิทของอินทอรมาตั้งแต่สมัยมัธยมต้น ครั้นขึ้นมัธยมปลาย วิยะดาจำเป็นต้องย้ายตามครอบครัวไปอยู่กรุงเทพฯ ทั้งสามจึงห่างกันไประยะหนึ่ง แต่ด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัยทำให้การติดต่อสื่อสารนั้นง่ายดายเพียงแค่นิ้วสัมผัส ทั้งสามจึงยังคงสนิทสนมกลมเกลียวกันอยู่อย่างเดิมจนถึงตอนนี้

“แล้วนี่...ตกลงเงินจะไปพักอยู่บ้านคุณลุงคุณป้าตัวที่โน่นจริงๆ เหรอ” เมื่อปลดปล่อยความดีใจออกไปจนหมดแล้ว อินทอรก็นึกถึงเรื่องการย้ายไปอยู่กรุงเทพฯ ขึ้นมาจริงๆ สาวน้อยวางแผนเอาไว้ว่าจะย้ายเข้าหอในมหาวิทยาลัย แต่ดูเหมือนว่าเพื่อนๆ จะไม่สามารถย้ายเข้าไปอยู่ด้วยกันได้อย่างที่คุยกันไว้ก่อนหน้านี้ วิยะดานั้นไม่แปลก เพราะมีบ้านอยู่ที่โน่น แต่จินตนาการนี่สิ

“อืม ก็คงอย่างนั้น พ่อแม่ไม่เห็นด้วยเรื่องจะไปอยู่หอในหรือว่าคอนโดนะ” จินตนาการตอบด้วยน้ำเสียงเนือยๆ สีหน้าดูไม่ยินดียินร้าย แต่ในใจคงผิดหวังน่าดู

“อันแบบนี้ก็ไม่มีใครเข้าหอในกับเรานะสิ” อินทอรผู้เป็นตัวตั้งตัวตีถามย้ำ ถ้าไม่มีเพื่อนไปอยู่ด้วยแบบนี้ การย้ายที่อยู่ก็น่าหวั่นใจไม่น้อย

“ก็คงแบบนั้น ว่าแต่...หนูนินแน่ใจแล้วหรอว่าจะเข้าหอใน ตัวมีบ้านอยู่ที่โน่นเหมือนกันไม่ใช่หรอ เราว่าคุณม่ยอมมาให้หนูนินไปอยู่คนเดียวแบบนั้นหรอก อย่างน้อยก็ต้องมีพี่เลี้ยงกับแม่หมไปอยู่ด้วยละ”

คนรู้ลึกรู้ดีในระบบการเลี้ยงดูแสนหวงเหวนราวกับไขในหินถาม

ส่งให้หน้าที่หอดอยู่เดิมของอินทอรยังเล็กลงอีก เธอพึงศรัทธากับเสาเตียงไม้
คล้ายหมดแรง

“แต่เราอยากไปอยู่หอในมากกว่านี่นา...” อินทอรวาดฝันว่าหลังจาก
จบชั้นมัธยมศึกษา จะขอใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยอย่างเต็มที่ เพราะรู้ว่าตัว
ว่าถึงตนจะอายุเฉียดสิบเก้าปี หรือว่ามีนิสัยไม่ค่อยอยู่ในกรอบนัก แต่เมื่อ
เทียบกับเพื่อนวัยเดียวกันแล้ว อินทอรก็ยังเห็นว่าตนช่างไม่รู้จักชีวิตและ
โลกแห่งความเป็นจริงเอาเสียเลย

เธออยู่ในหินที่ผู้เป็นปู่สร้างขึ้นมาปกป้องจนแทบจะทำอะไรเองไม่เป็น
ซึ่งเธอไม่อยากเป็นอย่างนั้นตลอดไป เพราะรู้ว่าชีวิตมีเรื่องราวอีกมากมาย
ให้ต้องเจอ “เราว่า...เราไปคุยกับคุณปู่เดี๋ยวนี้เลยดีกว่า ไม่อยากค้างคาใจจะ
ถ้าได้อยู่จะได้เตรียมตัวเลย จ้ะเอาไว้คุยกันใหม่ะยัม จิน บ้ายบาย”

อินทอรตัดสินใจโดยทันทีและหายไปจากหน้าจอเสียอย่างนั้น ทำให้
สองสาวที่เหลืออยู่ในห้องสนทนาหัวเราะคิกคักกับความป่วนอินทอร...ที่เร็ว
ปรี๊ดปร๊าดกว่าใครเสมอ

“ตัวว่าคุณปู่จะยอมรีเบลา” วิยะดาตั้งคำถาม หลังจากได้ยินเสียงเปิด
และปิดประตูจากห้องของอินทอร เหลือไว้แต่ความเงียบ

“จะว่ายยังไงดีละ มันก็มีโอกาสเป็นไปได้นะ คุณปู่จะถึงจะดูเคร่งครัด
แต่จริงๆ ก็ตามใจหนูอินออกจะตาย ถ้ารบเร้ามากๆ หรืออ่อนดื้อๆ ก็...อาจ
จะยอมละมั้ง”

“นั่นก็แสดงว่าตัวคิดว่าหนูอินจะได้ย้ายเข้าอยู่หอในอย่างที่ว่า?”

วิยะดาสรุปแบบกังขา ทำให้จินตนาการต้องกลับมาคิดทบทวน ก่อนจะ
ส่ายหน้าเป็นคำตอบสุดท้าย

“มาคิดดูใหม่ เหตุผลก็ต้องมาก่อนเสียงอ่อนอยู่ดี เรื่องนี้เรื่องใหญ่
เกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่และความปลอดภัยของหนูอิน เราว่าคงยาก
หน่อยนะ”

ว่าแล้วทั้งสองสาวก็ได้แต่หัวเราะแห้งๆ กับผลที่นึกเดาได้

หม่อมราชวงศ์ปราบดาวางปากกาในมือที่เพิ่งลงชื่อในหน้าเอกสารบนโต๊ะทำงาน เขาละมือนั้นไปจับหูถ้วยกาแฟที่เลขขา เตรียมไว้ให้ขึ้นมาหายใจเต็ม แต่ก็พบว่าไม่มีกาแฟหลงเหลืออยู่ในถ้วยแล้ว นี่เขาทำงานจนลืมเวลาขนาดนี้เลยหรือ

ชายหนุ่มวางถ้วยเปล่าไปนั้นลงที่เดิม พลิกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา...พบว่าเข็มสั้นบนหน้าปัดเกือบจะบรรจบเข้ากับเลขเจ็ดในอีกไม่กี่นาที

อย่างไรเสียคืนนี้เขาต้องเคลียร์เอกสารที่กองสุขุมอยู่บนโต๊ะให้แล้วเสร็จ ก่อนจะเดินทางไปดูงานที่อเมริกาในวันพรุ่งนี้ พร้อมกับนำข่าวการแต่งงานไปแจ้งแก่มารดาที่พำนักอยู่ที่นั่น ตามหน้าที่ของลูกและคำสั่งของหม่อมย่า เขาเอื้อมมือไปกดปุ่มสีแดงบนแป้นโทรศัพท์ “คุณอังศรี รับทวงขอกาแฟให้ผมอีกถ้วยหนึ่ง”

“ค่ะคุณชาย” เลขขา ทรงประสิทธิภาพหน้าห้องตอบรับคำสั่งในทันที การนั่งทำงานอยู่กับที่หลายชั่วโมงติดกันทำให้เขาล้าไม่น้อย หม่อมราชวงศ์หนุ่มพึงแผ่นดินหลังกับพนักพิงเก้าอี้ทำงานเพื่อพักสายตา ทว่า...

‘คุณชายเป็นคนเดียวที่ผมไว้ใจ ยายหนูจะต้องตกอยู่ในอันตรายแน่ถ้าไม่มีผม’

คำพูดของเจ้าสัวชราดั่งขึ้นมานในห้วงความคิดของเขาอีกครั้ง เป็นอย่างนี้มาสามวันแล้ว เมื่อไรที่เขาว่างเว้นจากการทำงาน ความคิดต่างๆ ก็มักวนกลับไปจุดเดิม นั่นคือเรื่องคำขอร้องของผู้มีพระคุณ

หม่อมชื่นจิตพูดถูก เขาไม่มีวันปฏิเสธคุณลุงอรรถ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด แต่...หนูอิน เด็กหญิงตัวน้อยๆ ที่ดูแก่นซื่อและไร้เดียงสาในความทรงจำของเขาคนนั้น จะต้องแต่งงานกับเขาจริงๆ นะหรือ?

ชายหนุ่มถอนหายใจระบายความหนักอึ้งออกมาอีกครั้ง เขาลืมตาและยึดตัวขึ้นจากเก้าอี้ทำงาน หยิบโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะ ต่อสายเพื่อสั่งการบางอย่าง “ผมต้องการประวัติโดยละเอียด รวมถึงรูปถ่ายหลานสาวท่านอรรถที่ชื่อว่า อินทอร ชลากรกุล เร็วที่สุด”

“ครีบกคุณชาย”

‘ไม’ คือคำตอบที่อินทอรได้รับ และเป็นไปตามที่เพื่อนๆ หรือทุกคน คาดหมายเอาไว้ ซึ่งครั้งนี้ไม่ว่าอินทอรจะชักแม่น้ำทั้งโลกมาพูดก็ไม่อาจขัด ประกาศิตผู้เป็นปู่ได้ ซ้ำแม่ของเธอเองก็ยิ่งเห็นด้วย

‘ปู่มีที่อยู่จัดเตรียมไว้ให้เจ้าแล้ว และก็จะให้แม่งามตากับยายเมยมัน ไปอยู่เป็นเพื่อนด้วย เรื่องไปอยู่คนเดียววันละเลิกคิดได้เลย! ปู่ไม่นอญาติ’

งามตาเป็นที่เลื่องของอินทอร กิ่งๆ แม่นม เพราะช่วยพิมพ์อรเลี้ยงดู สำน้อยมาตั้งแต่อ่อนแต่อดอก เรียกได้ว่าเป็นคนเก่าคนแก่ของเธอ ส่วนเมย นั้นเป็นที่เลื่อง กิ่งๆ ไปทางเพื่อนเล่น เพราะมีอายุอานามใกล้เคียงกัน

สองเดือนต่อมา ข้าวของทุกอย่างของอินทอรก็ถูกขนย้ายจาก เชียงใหม่สู่มหานครกรุงเทพฯ อย่างพร้อมเพรียง แมื่ก่อนหน้านั้นสำน้อยจะ ยินดีอย่างยิ่งที่ทุกคนพร้อมใจกันช่วยเหลือให้เธอได้ออกมาสู่โลกกว้างที่ ตั้งตารอคอย แต่เมื่อถึงเวลาจริงๆ ในอกกลับรู้สึกทวิวๆ ชอบตาร้อนผ่าว และเอาแต่กอดมารดาที่นั้งข้างๆ เอาไว้แน่น หลังลงจากเครื่อง และเปลี่ยน มาขึ้นรถที่สนามบินสุวรรณภูมิ

“นี่เรากำลังจะไปไหนกันหรือคะ” สำน้อยเคยมากกรุงเทพฯ สองสาม ครั้ง แต่จำได้ว่าบ้านพักของปู่ที่ไมได้อยู่ไกลถึงเพียงนี้ แถมยังต้องขึ้น ทางด่วนเสียหลายด่านจนน่าแปลกใจ

“เดี๋ยวกี่รู้เองแหละจ๊ะ” พิมพ์อรตอบเสียงอ่อนโยน และเห็นว่าสถานที่ ซึ่งเป็นจุดหมายอยู่ตรงหน้าเอง

อินทอรมองสถานที่ที่รถตู้พาเลี้ยวเข้ามา โดยผ่านซุ้มประตูเหล็กตัด งานวิจิตรที่ตรงกลางติดอักษร ‘พ ม’ ตัวหวัดในกรอบวงกลมประดับดอก แก้ว ที่เปิดอ้ารอรับอย่างยินดีราวกับรู้กำหนดการมาของพวกตนอยู่แล้ว

เส้นทางซึ่งปูลาดด้วยอิฐบล็อกแปดเหลี่ยมสลัปลีเล่นลายคล้าย ดอกไม้ ชวนให้สำน้อยที่ผละจากอ้อมกอดของมารดามาชะงักหน้าติวิว

ด้านนอกห่อปากกับความยิ่งใหญ่งดงาม และเป็นระเบียบอย่างยิ่งของสถานที่
ที่ทำให้นึกถึง...พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หรือที่ทำการของหน่วยงานด้าน
วัฒนธรรม

ตลอดเส้นทางที่รถตู้ขับพาอินทอรเข้าไปนั้น ขนาบข้างด้วยแถวช่อ
ตัดแต่งเป็นทิวทอดยาวเหมือนไม่มีจุดสิ้นสุด ทักษะภาพงดงามและร่มรื่น
ด้วยไม้ดอกไม้ประดับที่ตกแต่งอย่างสวยงาม เพราะดูแลอย่างดี ทำให้
พื้นที่หญ้าญี่ปุ่นแสนนุ่มไม่มีเศษขยะหรือใบไม้ร่วงหล่นลงเลยแม้แต่ใบเดียว

“โห” ดวงตากลมโตเบิกกว้าง มองสถาปัตยกรรมตึกสามชั้นและ
โค้งโดมขนาดใหญ่ซึ่งตระหง่านเห็นชัด ณ สุดปลายทาง

ตึกนั้นเป็นตึกสไตล์โคโลเนียลสีนวล ตัดกับสีหลังคาและหน้าต่าง
ทรงสูงสีเขียวแก่ มีระเบียงขนาดใหญ่ยื่นออกมาจากตัวตึกเป็นมุข ที่ซึ่งรถตู้
พาเธอมาจอดหนึ่ง บ่งบอกว่าได้มาถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

“ที่นี่ที่ไหนคะ” เสียงหวานเอ่ยถามคล้ายล่องลอยเคลิ้มฝัน สายต่ายังคง
ไล่เก็บรายละเอียดของสถานที่เอาไว้เพื่อค้นหาความทรงจำว่านิยายเรื่องใด
ที่เคยอ่าน เหมาะจะใช้สถานที่แห่งนี้เป็นฉากหลักบ้าง

“วังพยุหะมนตรียังไม่ล่ะลูก...หนูอินชอบใหม่”

อินทอรยิ้ม ใบหน้าเนียนใสแดงปลั่ง เพราะความตื่นตาตื่นใจยังคง
เต็มระริกในอก พร้อมกับลกรถต่อจากผู้เป็นปู่ และหันกลับมาช่วยพยุ
มารดาอย่างเอาอกเอาใจเช่นเคย “ชอบค่ะ ว่าแต่...นี่เราแวะมาราบหม่อม
ทวดขึ้นจิตกันก่อนใช่ไหมคะ” อินทอรรู้ว่าผู้เป็นเจ้าของวังพยุหะมนตรีคือ
คุณทวดขึ้นจิต ญาติห่างๆ ของคุณปู่ที่ไม่ได้เจอมานานหลายปี สาวน้อยจำ
ได้ว่า ถึงท่านจะดูตุ่และเคร่งครัด แต่ก็ใจดีมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับตน

พิมพ์อรเงยไปกับคำถามของสาวน้อย หล่อนเหลือบมองท่าทีของ
พ่อสามีที่ดูเคร่งขรึมมากขึ้นตั้งแต่ออกจากบ้านที่เชียงใหม่

แน่ละ เมื่อมีความเสียบมาคั่นกลาง คนตั้งคำถามอย่างอินทอรจึงได้
หันหน้ากลับมามองมารดาด้วยความสงสัย แต่ผู้เป็นปู่กลับเป็นคนให้คำตอบ

เธอ

“ใช่ เราจะมาราบหม่อมท่าน และ...ฝากเจ้าไว้ที่นี่”

เมื่อได้ยินดังนั้น คนที่ถูกนำมาฝากก็ถึงกับหน้าถอดสี

“อะ...อะไรนะคะ! ฝากอินไว้ที่นี่!”

“ใช่ เจ้าจะต้องอยู่ที่นี้ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป” ดวงตาของผู้ผ่านโลกมองสาวน้อยเพื่อยืนยันว่าที่พูดนั้นคือความจริง และเธอไม่มีสิทธิ์คัดค้านใดๆ ทั้งสิ้น

“คุณปู่ไม่เห็นบอกอินเลย ก็ไหนคุณปู่บอกว่า...”

ปู่ไม่อนุญาติให้เจ้าไปอยู่หอ ปู่เตรียมที่อยู่ไว้ให้แล้ว และจะให้แม่มากับเจ้าเมยมันไปอยู่เป็นเพื่อนที่โน่นด้วย ถ้าไม่เอาก็ไม่ต้องไปเรียน เข้าม. เอกชนที่นี้ซะ

คำตอบนั้นทำให้อินทอรเดาว่าปู่จะให้เธอไปอยู่บ้านพักแถวสุขุมวิท ทว่าทุกอย่างกลับไม่เป็นอย่างที่คิด!

“แต่เนี่ยเป็นวังของหม่อมทวดนะคะ อินจะอยู่ที่นี้ได้ยังไง เป็นคนนอกแถม...” ดวงตากลมโตมองเคหสถานงดงามโอ้อ่าสมเกียรติ ที่เมื่อพินิจดูถึงการต้องอยู่ที่นี้ ความ ‘ซึ้ง’ จนน่าขลุ่ยก็บังเกิดขึ้นในใจสาวน้อยในทันที สวย...แต่ไม่เหมือนบ้าน ใครจะอยู่ไหว!

“เจ้าไม่มีทางเลือกแล้วอินทอร อยู่ที่นี้แหละดีแล้ว ปลอดภัย มีคนดูแล แล้วยังได้เรียนรู้การบ้านการเรือนกับหม่อมทวด เจ้าจะได้โตเป็นสาวกับเขาเสียที”

ประเด็นหลังนั้นทำเอาสาวน้อยถึงกับคอตก เมื่อได้รู้ว่าชีวิตมหาวิทยาลัยของตนคงไม่ได้เป็นอย่างที่หวังเสียแล้ว เพราะถึงหม่อมทวดชื่นจิตจะใจดี แต่ก็เข้มงวดกับเธอมาก อินทอรจำได้

พิมพ์อเห็นสีหน้าของลูกก็รู้สึกสงสาร รีบลอบโยนเสียงอ่อน “ไม่ต้องกลัวนะจ๊ะหนูอิน หม่อมท่านเอ็นดูลูกขนาดไหนจำไม่ได้หรอก อีกอย่าง... ที่นี้มีห้องหนังสือใหญ่มากเลยนะจ๊ะ ในนั้นจะต้องมีหนังสือที่ถูกไม่เคยอ่าน

เก็บไว้แน่ๆ”

หม่อมราชวงศ์ปราบดาวางรูปถ่ายปิกี้ใหญ่ในมือลงบนโต๊ะทำงาน ซึ่งกองสุมด้วยเอกสารมากมาย เขานวดขมับที่ปวดตบของตนเองเพื่อคลาย ความรู้สึกยกแอสยอัดอั้นในอก

หลายวันมานี้ เขาหยิบรูปถ่ายของอินทอรขึ้นมามีนิจจนแน่ใจว่าตน จำรายละเอียดของเธอได้ทั้งหมด และยังดูก็ยั้งเห็นถึงความอ่อนตียงสา และเยาว์วัย จนอยากจะยกเล็กข้อตกลงทั้งหมด แต่ก็รู้ว่าทำไม่ได้ เพราะ งานวิวิธกำลังจะมีขึ้นในอีกหนึ่งสัปดาห์ข้างหน้า

ปราบดาเคยคิดจะไปพบเธอที่จังหวัดเชียงใหม่อีกสักครั้งก่อนจะ ย้ายลงมา แต่ถูกผู้ใหญ่อบรมเอาไว้ว่าควรให้เวลาอินทอรยอมรับเรื่องราว ทั้งหมดเสียก่อน

มาจนถึงวันนี้ปราบดายังไม่รู้เลยว่าเขาควรพูดยั้งกับ ‘หลาน’ และ หนูอินจะคิดยั้งกับเรื่องนี้ เธอจะยอมรับ หรือต่อต้านจนเกิดปัญหาซ้ำซ้อน ขึ้นมาอีก

ภาพความทรงจำเกี่ยวกับเธอทำให้เขานึกปวดหัว เพราะดูแนวโน้ม แล้วคงเป็นอย่างหลังมากกว่า และถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ มันก็ไม่ใช่ความผิด ของเธอ...ใครจะยอมรับเรื่องแบบนี้ได้ โดยเฉพาะเด็กที่ถูกเลี้ยงดูอย่าง ตามใจ

ปราบดาเชื่อว่า...สุดท้ายต่อให้มันจะออกมาในรูปแบบไหน ก็คงมี เรื่องชวนปวดหัวรอเขาอยู่ข้างหน้าอย่างแน่นอน

เขากำลังจะมีเมียเด็ก แถมยังเป็นเด็กที่อยู่ใ้ในวัยเรียนเสียด้วย!

ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นจากเก้าอี้ทำงาน เดินตรงไปยังผนังกระจกกรอง แสงที่สามารถมองเห็นวิวกรุงเทพมหานครในช่วงเวลาพลบค่ำอันเต็มไปด้วย แสงไฟดวงเล็กๆ ล่องสว่างระยิบระยับต้อนรับราตรีที่ไม่เคยหลับไหล

‘พยุหะมนตรี’ เป็นอาคารสูงระฟ้ากลางกรุงเทพมหานคร และเป็น

ที่ตั้งสำนักงานใหญ่แห่งใหม่ของบริษัทกลุ่มพยุหะวานิชย์ จำกัด (มหาชน) (The Palace Group) ซึ่งประกอบธุรกิจค้าปลีก ห้างสรรพสินค้า ศูนย์การค้า โรงแรม ร้านอาหาร และอสังหาริมทรัพย์ให้เช่ารายใหญ่ที่สุดในประเทศไทย เดิมนั้นพยุหะมนตรีไม่ได้มั่งคั่งและมั่นคงอย่างที่เป็นอย่างที่เป็นอยู่

แต่เพราะความช่วยเหลือจากเจ้าสัวอรรถ ชลากรกุล จึงทำให้พยุหะมนตรีเป็นเดอะพาลาเซกรุปที่คนทั่วโลกรู้จักและเชื่อถือ สิ่งนั้นเองที่ทำให้เขาไม่อาจเพิกเฉยต่อคำขอร้องของท่านเจ้าสัวชราได้ แม้ใจจะไม่ต้องการ
ก๊อ๊กๆ

หม่อมราชวงศ์หนุ่มหันกลับมามองผู้ที่ผลักประตูเข้ามาด้วยสีหน้าเรียบเฉยอย่างเคย

“ท่านเจ้าสัวอรรถมาค่ะ”

คำรายงานของเลขาฯ ส่งให้ใบหน้าคมคายฉายแววประหลาดใจ นาทิเดียวกันนั่นเอง เบื้องหลังบอบบางของ ‘อังคณา’ ปรากฏร่างท้วมของผู้ที่หล่อ่นพิงแจ้งการมาถึงแก่เจ้านายหนุ่ม

อังคณาหลบฉากไปอย่างรู้หน้าที่ เพื่อเปิดทางให้เจ้าสัวสูงวัยเดินเข้าไปหาหม่อมราชวงศ์หนุ่มซึ่งเดินมารับและไหว้ทักทาย

“นี่แล้วว่าคุณชายคงทำงานอยู่” เจ้าสัวอรรถเอ่ยทักด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน แต่ดูเฉยเมลหมด้วยสายตา ท่านนั่งลงตรงโซฟาหนังสีเข้มมุมหนึ่งของห้องตามการผายมือเชิญ “อย่าทักโหมให้มากนักเลย ทำงานหนักมาตั้งแต่เด็ก ไม่พักซะบ้าง ร่างกายมันจะเสื่อมถอยเอา ตอนนี้อย่างไรๆ ก็อยู่ตัวแล้วไม่ใช่หรือ เรื่องโครงการใหม่ก็ยังต้องรอทางการเขาว่ามาอีกที ตอนนี่คือโอกาสกลับมาใส่ใจตัวเองบ้าง...จะได้ไม่เสียใจภายหลังเหมือนลุง”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มยิ้มบางๆ รับ ขณะที่ยังคงมากลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมเครื่องดื่มบนถาดรองมาเสิร์ฟให้อาคันตฤกษ์ยามค่ำโดยไม่ต้องสั่ง

ปราบดาเย่นหัวคิ้วเมื่อเห็นเครื่องดื่มสีน้ำตาลเข้มมีไอจางๆ ลอยกรุ่นถูกเสิร์ฟตรงหน้าท่านเจ้าสัว “กาแฟ? เปลี่ยนดีกว่านะครับคุณอั้ง...”

“ไม่เป็นไรคุณชาย คนมันดีมีทุกวัน ยิ่งไงก็ขาดไม่ได้หรอก แต่ช่วงนี้
 ลุงเพลลาฯ ลงแล้วเหมือนกัน...วันนี้ก็ยังไม่ได้ดีมีเลย รู้สึกแปลกๆ รับสักหน่อย
 ก็ไม่เป็นไร”

คำพูดของอีกฝ่ายบ่งบอกว่าต้องการเครื่องดีมีที่ชื่นชอบนั้นจริงๆ
 เขาจึงพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาตให้เลขาฯ ออกไปได้

“คุณลุงมาหาผมแบบนี้...แสดงว่าหนูอินลงมาถึงแล้วใช่ใหมครับ”
 จริงๆ เขาทราบเรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อสัปดาห์ก่อนตอนที่กลับมาถึงเมืองไทย แต่
 เพราะการขยายกิจการศูนย์การค้าแห่งใหม่เกิดปัญหา จึงทำให้ไม่ได้กลับ
 ว่างมาหลายวัน

“ใช่ ตอนนี้อยู่ที่ว่างแล้ว ลุงเลยอยากจะมาพูดกับคุณชายให้เข้าใจกัน
 เสียก่อน เพราะคุยกันทางโทรศัพท์ครั้งที่แล้วพูดอะไรมาไม่ได้ คงไม่ได้
 ครอบคลุมใช่ใหม”

“ครับ ผมเองก็อยากจะคุยกับคุณลุงเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน”